

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI
PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Bakalářská práce

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Ústav pedagogiky a sociálních studií

Bakalářská práce

Iveta Vykydalová

Vychovatelství

Právní vědomí u žáků na základních školách

Úroveň právního vědomí u žáků ZŠ – vesnice X město.

Olomouc 2022

vedoucí práce: JUDr. Zdenka Nováková, Ph.D.

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval/a samostatně a že jsem použil/a jen uvedených pramenů a literatury.

V Olomouci dne: _____

Poděkování:

Děkuji JUDr. Zdence Novákové, Ph.D. za její rady a podněty, které mi jako vedoucí mé bakalářské práce poskytovala při jejím zpracování.

Děkuji vedení, učitelům a žákům základních škol, v nichž jsem prováděla výzkum. A děkuji také své rodině a přátelům, že mě ve studiu podporovali.

Obsah

Úvod.....	6
I TEORETICKÁ ČÁST	7
1 Právní vědomí.....	8
1.1 Sociálně psychologické mechanismy.....	Chyba! Záložka není definována.
1.2 Znalost práva.....	Chyba! Záložka není definována.
1.3 Obsah a struktura právního vědomí	Chyba! Záložka není definována.
1.4 Postoje k právu.....	Chyba! Záložka není definována.
1.5 Diferenciace právního vědomí	Chyba! Záložka není definována.
1.6 Právní vědomí a legislativní tvorba práva v České republice.....	Chyba! Záložka není definována.
2 Právní vědomí a pojetí práva u dětí.....	Chyba! Záložka není definována.
II EMPIRICKÁ ČÁST	23
3 Základní informace o výzkumném šetření	24
3.1 Téma výzkumného šetření:	24
3.2 Předmět výzkumného šetření:	24
3.3 Cíle výzkumu:	24
3.4 Dílčí otázky výzkumného šetření.....	24
3.5 Výzkumná metoda	24
3.6 Výběr výzkumného vzorku.....	25
3.7 Realizace výzkumného šetření.....	26
3.8 Plán zpracování kvantitativních dat	26
3.9 Zjištěná data	26
3.10 Závěry	46
III Závěr.....	48
Seznam použité literatury:	49

Úvod

Bakalářská práce nese název Úroveň právního vědomí u žáků základních škol. Tato práce je určena především pro studenty středních a vysokých škol pedagogického zaměření, pedagogy druhého stupně základních škol a vychovatele.

Stále častěji slyšíme pojem PRÁVO. V této práci nás tedy zajímá, zda mají žáci druhého stupně základních škol vědomí o tom, co to slovo právo znamená a že každý člověk má svá práva a také důležité povinnosti.

V dnešní době, kdy se stále častěji setkáváme s tím, že se mění právní řád a právům se klade větší pozornost, je důležité reagovat na tuto situaci i ve školství. Žáci by měli být stále více zapojováni do vzdělávání v právní oblasti, jelikož práva a povinnosti jsou nedílnou součástí života každého z nás a každý se jimi musí řídit a dodržovat je, či plnit své povinnosti. Pokud se nebudou práva dodržovat a povinnosti plnit, měli by si žáci a obecně všichni být vědomi, že za porušení práv či nesplnění povinností mohou následovat sankce.

V první kapitole si teoreticky představíme pojem právní vědomí a sociálně psychologické mechanismy. Představíme si obsah a strukturu právního vědomí, postoje k právu a v neposlední řadě také diferenciaci právního vědomí.

Druhá kapitola této bakalářské práce je zaměřena na právní vědomí a pojetí práva u dětí. Seznámíme se s historickým vývojem práv dětí a základními dokumenty vymezujícími dětská práva.

Cílem bakalářské práce je zmapovat stav právního vědomí u žáků na základních školách a to především u žáků devátých tříd. Zda má tato dospívající mládež povědomí o právu, zná svá práva a povinnosti a zda se již někdy setkala s aktivním právem.

V empirické části je cílem porovnat úroveň právního vědomí u žáků základních škol ve městě a na vesnici. Zda se všem žákům dostává stejných informací bez ohledu na to, nachází-li se jejich škola na vesnici či ve větším městě.

I TEORETICKÁ ČÁST

1 Právní vědomí

Právní vědomí bývá charakterizováno ve dvou rovinách, a to jako souhrn představ o právu a názorů na právo. Bývá také označováno jako vědomí o existenci práva.¹

Samotný pojem prošel komplikovaným a náročným vývojem. V naší zemi měl tento pojem své pevné místo v právnické literatuře i terminologii. Právní vědomí nemá vytyčené hranice a je obtížně rozpoznatelné. Primárně ho vyjadřujeme jako vztah konkrétního subjektu práva k právu objektivnímu. Základem tohoto vztahu je předpoklad, že znalosti o právu lze považovat za vědomí o existenci práva vzniklé školní a mimoškolní výchovou. Tato znalost není závislá na platném právu ve společnosti, je to nezávislý systém názorů a hodnocení toho, co je oprávněné, či naopak neoprávněné. Můžeme jej tedy hodnotit dvojím způsobem. A to v souladu s platným právem a odchylně od platného práva. Můžeme tedy souhlasit s Viktorem Knappem, který tvrdí: „Základem právního vědomí je idea práva, tzn. teoreticky na platném právu nezávislé a od něho odlišná představa o tom, co je po právu. Tato idea práva nemá daleko od ideje spravedlnosti a rozdíl mezi nimi je velmi subtilní a někdy bývají ztotožňovány.“²

Právní vědomí je důležité hlavně v tom, že tvoří zprostředkující článek mezi objektivním právem a právním jednáním a chováním. Můžeme proto právo chápat jako psychického činitele sociálního života.

Právní vědomí bývá také vyjadřováno řadou pojmů, a to zejména v odborné literatuře či studiích. Tyto pojmy nejsou stejné, většinou zdůrazňují určitý aspekt právního vědomí:

- právní vědomí – nejčastěji užívaný termín v evropské právní teorii,
- smysl nebo cit pro spravedlnost,
- právní cítění – emocionální rozměr právního vědomí,

¹ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Právní vědomí v teoreticko-empirickém pohledu*. Brno: Masarykova univerzita, 2015. ISBN 978-80-210-7783-6, str. 18.

² KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Vyd. 1., 3. dot. Praha: C.H. Beck, 1995. Beckovy právnické učebnice. ISBN 80-7179-028-1, str. 82

- morální postoje společnosti – specifická právní vědomí,
- intuitivní právo – přirozený, předrozumný obsah právního vědomí,
- KOL – znalost a mínění o právu (zkratka vytvořená mezinárodní výzkumnou skupinou evropských právních sociologů – knowledge and opinion about law).³

1.1 Sociálně psychologické mechanismy

Je značně obtížné vysvětlit a pochopit, co je příčinou lidského chování a proč se subjekt (jedinec) rozhodl chovat v souladu s normou práva, anebo naopak proti této normě. Pro vše, co člověk dělá, musí mít nějaký motiv, který většinou determinuje jeho chování, a to včetně toho právního. Soubor či komplex všech těchto faktorů můžeme označit jako motivaci. V rámci motivace působí různé proměnné jako např. potřeby, zájmy, hodnoty nebo cíle, atd. K těmto proměnným je nutné brát také v potaz emoce, instinkty nebo i chování jedince ve stresových situacích.⁴

1.2 Znalost práva

Znalostí práva označujeme názory a představy, co je dle práva (co je dovoleno) a co je naopak neoprávněno (zakázáno). Můžeme ji vztahovat k jedinci či skupině anebo celé společnosti. Je to vědomí především o existenci práva, aniž by to musela být znalost. Berl Kutchinsky, dánský právní sociolog, rozlišuje dvě vrstvy znalosti práva:

1. Vědomí práva – fakt, zda si je jedinec vědom toho, že určitý druh chování je právně stanoven.
2. Právní informovanost – faktická obeznámenost s právem, míra, ve které jedinec právo zná.⁵

Úrovně mohou být na sobě vzájemně nezávislé.

1.3 Obsah a struktura právního vědomí

Současný stav obsahu právního vědomí je nejednotný. Nejčastěji bývají prezentovány dva názory:

1. Obsahem jsou dvě složky:

- a. Postuláty de lege lata – znalosti a hodnocení platného práva.

³ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Právní vědomí v teoreticko-empirickém pohledu*. Brno: Masarykova univerzita, 2015. ISBN 978-80-210-7783-6, str. 19.

⁴ HARVÁNEK, Jaromír. *Právní teorie*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2013. Monografie (Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk). ISBN 978-80-7380-458-9, str. 260.

⁵ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Sociologie práva*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. ISBN 978-80-7380-321-6, str. 225.

- b. Postuláty de lege ferenda – hodnocení, názory a představy o tom, co a jak by mělo být regulováno právem, a konfrontace těchto hodnocení.

2. Rozčlenit za pomoci kategorie „znalost práva“ na:

- a. Znalosti práva – vědomí de lege lata, že něco jako právo platí.
- b. Právní vědomí – vědomí de lege ferenda, že něco jako právo by mělo platit.⁶

První názor můžeme považovat za většinový, druhý naopak zastává menšina, ale hlavně ho zastává Viktor Knapp.

Strukturu právního vědomí tvoří tři oblasti:

1. **Kognitivní stránka právního vědomí** – zabývá se problematikou právní informace (získávání, přenášení, osvojování, fixování a řazení informací). Výsledkem tohoto procesu je určitý stupeň znalostí práva).
2. **Hodnotící stránka právního vědomí (axiologický aspekt)** – vychází z procesu socializace, kde si každý jedinec osvojí a formuluje své hodnoty a postupně si tak vytváří svůj osobní systém preferencí, neboli individuální hodnotový žebříček, hodnotovou orientaci. Hodnoty se přiřazují celkovému právu, ale i jeho jednotlivým komponentům. Hodnotová orientace může být ovlivněna řadou okolností, které vznikají nezávisle na vůli jedince.
3. **Rozhodovací stránka právního vědomí** – zde se uvádějí zejména tzv. postoje k právu. Kvalita právního vědomí může řešit blokaci případného protiprávního jednání. Složitost tohoto odvětví spočívá v tom, že rozhodovací procesy probíhají v individuálních podmínkách. Tyto podmínky mohou být zcela totožné jen ve velice ojedinělých případech.⁷

Další podstatnou a významnou složku v právním vědomí je mínění o právu. V tomto případě se jedná o hodnotící názory a postoje vztažené k právu. Právní mínění můžeme vyjadřovat racionálně i emocionálně hodnotícími přístupy k právu a právní oblasti.

⁶ TZOUBEK, Vladimír. *Teorie státu a práva*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2006. ISBN 80-7251-233-1.

⁷ Tamtéž.

1.4 Postoje k právu

Postoje k právu se dají empiricky zjišťovat a měřit. Nejčastější a nejhodnější pro měření je škála, jež zachycuje postoje od kladných až po záporné. Tato škála může být rozdělena do devíti stupňů (dle Večeři a Urbanové):⁸

1. Právní étos – vyjadřuje vnitřní akceptaci právní normy, představa o správné, slušné a spravedlivé normě. Odkazuje na shodu adresáta práva a zákonodárce. Zrcadlí důvěru v právní systém a právní aparát. Právo je vnitřně akceptovaná norma a hodnota.
2. Legalismus – je to výraz formálního uznávání potřeby a nutnosti existence právního řádu. Tento řád garantuje sociální pořádek, jistotu a stabilitu. Legislativní postoj vychází z respektování zákonodárce a jím vydaných normativních právních aktů bez ohledu na jejich konkrétní obsah. Vyjadřuje ochotu a připravenost dodržet za všech okolností povinnosti stanovené právní normou. Právo je nutný základ sociálního pořádku.
3. Právní konformismus – postoj, kdy jedinec právní normu dodržuje proto, že ji dodržuje sociální prostředí. Ustupuje zde obsahové hledisko právní normy a do popředí se dostává hledisko formální, tj. splnění normativního očekávání skupiny. Jedinec se nechce odlišovat od způsobů chování obvyklých v sociálním prostředí a ustupuje před jejím sociálním tlakem a hrozbou sankce. Míra ochoty tohoto chování jedince je ovlivněna řadou faktorů. Osobnostními vlastnostmi jedince, identifikací se skupinou a pozicí jedince v sociální struktuře skupiny. Právní konformismus může být vnější - jedinec se svým chováním přizpůsobuje chování skupiny, vnitřně si však zachovává rezistenci k obsahu právní normy, neakceptuje ji. Nebo vnitřní, kdy se jedinec vnějším i vnitřním chováním přizpůsobuje očekáváním skupiny, akceptuje názory a hodnoty referenční skupiny. Toto však není projevem autonomního názoru, ale výrazem ustoupení sociálnímu tlaku sociálního útvaru. Právo jako výraz konformity s právně loajálním sociálním prostředím.
4. Právní pragmatismus – jedná se o postoj, kdy jedinec vidí v právu pouze prostředek k dosažení svých cílů a prosazení zájmů. Snaží se dosáhnout maxima výhod a prospěchu při základní snaze o vyhnutí se konfrontaci s právem a

⁸ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Sociologie práva*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. ISBN 978-80-7380-321-6, str. 235 – 237.

dopadu právní sankce. Jedinec nemá zábrany, které by blokovaly obcházení práva. Zneužívá mezer a nedostatků v právu. Právo je instrumentem k dosažení osobních cílů legálními postupy.

5. Oportunismus – jedná se o postup, který balancuje na hranici dodržování a porušování práva. Pokud jsou výhody nedostatečné, je jedinec ochoten právo drobně porušit a nést i případné důsledky právní sankce. Základem je prospěchářský vztah k právu, náchylnost k pololegálním právním svazkům a vztahům a bezohledná snaha o osobní prospěch. Právo je třeba využít k maximalizaci osobního prospěchu.
6. Deliktní utilitarismus – zde jde už o negativní právní postoj. K dosažení svých cílů volí jedinec i nelegální prostředky, přitom však v zásadě akceptuje hodnoty chráněné právem (zejména práva a svobody ostatních jedinců). Deliktní utilitarismus nemusí vždy sklouznout do protiprávního jednání. Pro případ, že by došlo k porušení práva, poskytuje vhodnou argumentaci, která toto protiprávní jednání zdůvodňuje v oblasti méně společensky závažných trestných činů. Kritériem akceptace práva je uspokojování osobního prospěchu.
7. Právní nonkonformismus - zde se již setkáváme se záporným vztahem jedince k právu. Ten je vyvolaný snahou a potřebou distancovat se od většinových sociálních norem, vzorů chování a hodnot. Je tedy výrazem potřeby odlišit se od obecného konsenzuálního právního cítění a snahou vyjádřit svůj negativní postoj k očekávaním právního jednání ze strany referenční sociální skupiny a širšího sociálního zázemí. Svoje opoziční stanovisko dává nositel tohoto postoje demonstrativně najevo. Právo je odmítáno jako výraz sociální konformity.
8. Právní deviace – jde o výraz deviantního chování odchylovajícího se od právních norem. Jedinec právní normy neakceptuje, k jejich normativním požadavkům se staví rezervovaně, s variantou eventuálního porušení právní normy, pokud tím ovšem dojde k uspokojení jeho potřeb. Nositel tohoto postoje zcela postrádá legislativní přístup k právu, tudíž mu chybí zábrany k protiprávnímu jednání. Právo, které nevyhovuje, není akceptováno.⁹
9. Právní anarchismus – apriorní odmítání právních norem. Nebere v potaz jejich existenci a obecnou sociální závaznost. Jde o postoj, jenž je typický pro různé

⁹ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Sociologie práva*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. ISBN 978-80-7380-321-6, str. 235 – 237.

asociální jedince a některé asociální subkultury. Právo je nepřijatelné, protože omezuje svobodu jednání.¹⁰

K vymezení postoje k právu se nejčastěji užívá definice Gordona Willarda Allporta, který charakterizuje postoj jako mentální a nervový stav pohotovosti, organizovaný zkušeností, který má usměrňující a dynamizující vliv na chování jedince. Postoje může dále také chápat jako reakci na určitý okruh odpovědí. Postoje nejsou člověku vrozeny a získává je v průběhu života. Formuje je zkušenostmi, sociálními vlivy a od ostatních lidí a sociálních skupin.

Mohou také působit jako filtrující a kontrolní orgán. Představují dlouhodoběji zakotvené tendence reagovat poměrně stálým a charakteristickým způsobem na určité sociální situace, objekty, názory, podněty.¹¹

Obecně se přijímá tříložkový model postojů, a to:

1. Kognitivní – zahrnuje vědomosti, názory a přesvědčení ve vztahu k objektu.
2. Afektivní (emotivní) – týká se prožívání vztahu k objektu.
3. Konativně (snahově) akční – vyjadřuje tendence k určitému chování.

Všechny tři složky jsou provázány a mohou se navzájem posilovat, pokud jsou konzistentní. Mohou však být také nesouladné, což potom může vést k zápornému působení. Postoje bývají ztotožňovány s celkovým míněním o právu. Spočívá to v tom, že postoje tvoří často základ hodnocení právních jevů a reflektují se v míněních jako v názorech a soudech.¹²

Shrňme si tedy pojem právní vědomí. Jedná se o soubor postojů, názorů a představ o tom, co je právo a k čemu právo slouží. Každý jedinec má jiné názory, postoje i představy a málokdy se tedy stane, že by dva lidé měli zcela totožný názor na právo. Mohou se shodovat ve vícero názorech, ale najde se i oblast práva, kde se jejich názory budou rozcházet. Každý člověk je jedinečná osobnost, která zastává určité názory a postoje, a dle mě nemůžou mít dva lidé zcela totožný náhled na právo. Ano, mohou se shodnout ve většině, ale myslím si, že ne ve sto procentech.

¹⁰ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Sociologie práva*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. ISBN 978-80-7380-321-6, str. 235 – 237.

¹¹ Tamtéž, str. 232.

¹² Tamtéž, str. 213 – 234.

1.5 Diferenciace právního vědomí

Diferenciace právního vědomí se zabývá faktory, které ovlivňují utváření právního vědomí a zejména postojů k právu. Tyto faktory se dělí do tří skupin:

1. Biogenní faktory - jedná se zejména o faktory pohlaví a věku.
2. Psychogenní faktory - jde o faktory vyplývající z mechanismů lidské psychiky jednotlivých jedinečných osobností. Jsou to významné faktory.
3. Sociální (sociogenní) faktory - právní vědomí je utvářeno sociálním prostředím, ve kterém se jedinec (právní subjekt) nachází, sociální interakcí, zkušeností či pozicemi.¹³

Nejde jednoznačně určit, který faktor je pro formování právního vědomí významnější. Setkáme se však s názory, že některý faktor je přece jen významnější. Např. Adam Podgórecki tvrdí, že pro pochopení právních postojů určitého jedince jsou významnější psychogenní faktory než ty sociální, kdy dva sociální subjekty mohou mít při podobných sociálních charakteristikách značně rozdílné postoje k právu. Na druhou stranu psychogenní faktory nevysvětlí např. rozdílnost postojů k právu u různých sociálních skupin a kategorií nebo vývojové změny těchto postojů na mezosociální či makrosociální úrovni.¹⁴

Existují řady studií, které se pokusily nalézt odpověď na otázku, které sociální faktory se výrazně podílejí na faktu značné diferencovanosti právního vědomí. Výsledky těchto studií ukazují tři nejvýznamnější diferencující faktory:

- Pohlaví – studie konstatují, že u žen je tendence k nižší úrovni znalosti práva, a to i při vyšší úrovni vzdělání. V právních postojích je zřejmá obecná podobnost hodnocení závažnosti protiprávního jednání v porovnání s muži. Rozdíly se však objevily při vyjádření názorů na trest (potrestání). V obecné rovině mají ženy tendence být přísnější či méně tolerantní než muži. Ale v konkrétních případech, když jde o posouzení výše trestu u konkrétního trestného činu, mají naopak tendence ke shovívavosti a být mírnější. Naopak u mužů některé výsledky studií ukazují na to, že hodnotí přísněji např. trestné činy proti majetku. Rozdíly se projeví i u postojů ve vztahu

¹³ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Sociologie práva*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. ISBN 978-80-7380-321-6, str.237.

¹⁴ Tamtéž, str.238.

k morálním pokleskům, zvláště sexuálním zločinům, ale zde výrazně v závislosti na věku žen, u mladších žen tento rozdíl slabne.

- Věk – obecný trend můžeme vyjádřit takto: Mladí lidé mají tendence být více shovívaví, tolerantnější, s chutí k reformám a liberálnější ve vztahu ke zločinu a zločincům. Naopak u starších lidí se objevuje přísnost, netolerantnost a konzervativní vztah k reformám. Mladší osoby taktéž mívají menší respekt k právu než osoby starší. Lidé se s přibývajícím věkem stávají méně přístupní vlivům zvenčí a společnost spíše utíká jejich způsobu vidění světa, nemusí to tedy nutně znamenat, že by tito lidé byli méně tolerantní či konzervativnější.
- Vzdělání – dle studií další z významných faktorů. Určuje postoje více než socioekonomické faktory, i když tento vliv nepůsobí zcela jednoznačně a jednosměrně. Získané poznatky můžeme shrnout tak, že úroveň vzdělání souvisí s důvěrou v právní systém (vyšší vzdělání souvisí s vyšší důvěrou). Racionálně to lze vysvětlit tak, že vzdělanější člověk se více identifikuje s právními autoritami a zastává se více různých způsobů udržování veřejného pořádku.
- Stupeň urbanizace – data ukazují, že městská populace má méně přísné postoje k potrestání porušení zákona než populace venkovská. Toto vysvětluje francouzský sociolog Gabriel Tarde (1834 – 1904) pomocí teorie nápodoby, podle níž vlivy působící na naše chování a názory se promítají různě výrazně v závislosti na příslušnosti k sociální vrstvě a míře urbanizace komunity, v níž člověk žije.
- Náboženská a politická příslušnost – tento vliv má v moderní společnosti sestupnou tendenci. Výjimkou jsou extremistické směry.
- Socioekonomické proměnné – jejich vliv lze postihnout velmi obtížně. Dle studií příslušníci vyšších sociálních vrstev zastávají častěji názory na přísnější postihy trestných činů a jsou k nim méně tolerantní než lidé z nižších sociálních vrstev. Tato tolerance se týká především majetkových a násilných trestných činů a velmi závažných porušení práva.¹⁵

¹⁵ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Sociologie práva*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. ISBN 978-80-7380-321-6, str.238 – 240.

1.6 Právní vědomí a legislativní tvorba práva v České republice

Jedna z klíčových vlastností zákona a kritériem, které by mělo být při jeho přijímání zvažováno, je jeho srozumitelnost, neboť „*kolik lidí rozumí řeči zákonů, souvisí s civilizačním stavem společnosti*“. Toto jsou slova Václava Havla, který tuto tezi vyslovil v jednom ze svých posledních rozhovorů. Nepřímo tak poukázal na základní aspekt právního vědomí.¹⁶

Vydeme-li z této teze, musím konstatovat, že civilizační stav české společnosti či česká společnost jako právní společenství se z hlediska jejího porozumění právním předpisům a celkové úrovně srozumitelnosti a přehlednosti právního řádu nenachází zrovna na vysoké úrovni. Tento stav není zrovna vhodný a neodpovídá požadavkům na tvorbu srozumitelného a přehledného práva. Toto zjištění je o to více alarmující, vezmeme-li v potaz, že fungování společnosti v posledních letech stále více podléhá právní regulaci, kdy je legislativními akty normována v podstatě každodenní činnost jednotlivců ve společnosti. Soudy jsou pak zahlceny povinností tyto legislativní akty interpretovat a nacházet v nich původní úmysl tvůrce.¹⁷

Hlavními výtkami v nesrozumitelnosti práva jsou tyto:

- Hypertrofie – tzn. nadměrný počet právních předpisů. Je mnoho tvůrců předpisů a také každý předpis může mít jinou právní sílu. Můžeme však konstatovat, že toto není ryze české specifikum. Enormně narůstající kvantitě a současně snižující se kvalitě legislativních aktů čelí i legislativní tvorba a právní řády v nemalém množství států Evropy. Nutno však podotknout, že v posledních letech můžeme sledovat i jakési zklidnění v této oblasti, není to už pověstná „legislativní smršť“. Nárůst nových právních předpisů je pozvolný. Proto uvedenou vlastnost současného právního řádu v České republice je třeba vnímat a negativně hodnotit jak ve spojení s dalšími, níže uvedenými vlastnostmi, tak i z hlediska celkového přístupu příslušných aktérů k legislativní tvorbě práva.
- Nestabilita – tzn. neustálé nebo velice časté změny stávajících platných právních předpisů, kdy např. v době bezprostředně po vyhlášení a vstupu v

¹⁶ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Právní vědomí v teoreticko-empirickém pohledu*. Brno: Masarykova univerzita, 2015. ISBN 978-80-210-7783-6, str. 89.

¹⁷ Tamtéž, str. 89.

platnost se polemizuje či dokonce připravuje novelizace. V ojedinělých případech se takto děje ještě před nabytím účinnosti daného zákona.

- Nekoncepčnost a vnitřní rozpornost – změny právního řádu jsou činěny izolovaně, jednorázově a často automaticky v důsledku změny vládnoucí garnitury. Zřetelně se zde projevuje rivalita o to, být tím dominantním aktérem, který bude mít k dané problematice poslední slovo.
- Obsahové nedostatky – s kvantitativním nárůstem, dochází k poklesu kvality zákonů. Objevují se základní obsahově-formální nedostatky, jako např. nesrozumitelnost či nejasnost právních norem.¹⁸

T. Richter v souvislosti s výše zmíněným spatřuje zásadní nedostatky zejména ve vzdělávání samotných tvůrců zákonů tzv. „legislativců“. Zde se můžeme přesvědčit, jak je důležité mít právní povědomí a věnovat se tomuto tématu již ve školních letech a při výuce.¹⁹

V důsledku velmi překotně přijímaných a velmi nízké obsahové kvality legislativních aktů (zákonů), se orientace jednotlivců jako adresátů právních norem v právním řádu České republiky stává takřka nemožnou a bez použití internetu či rady od kvalifikované osoby se lidé neobejdou. Což bohužel platí nejen v rámci vedení soudních sporů, ale i při řešení situací každodenního života. Jedna ze zásad římského práva „*ignorantia juris neminem excusat*“, neboli „*neznalost zákona neomlouvá*“ platná i v současnosti coby nutná podmínka efektivity systému platného práva a právní fikce stojící u samotných základů právního řádu, je tak značně problematizována. Proto se v právní teorii objevují už i názory, které se snaží platnost této zásady modifikovat, a to s ohledem na výše uvedené nedostatky.²⁰

¹⁸ VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Právní vědomí v teoreticko-empirickém pohledu*. Brno: Masarykova univerzita, 2015. ISBN 978-80-210-7783-6, str. 90 – 92.

¹⁹ Tamtéž, str. 92.

²⁰ Tamtéž, str. 95.

2 Právní vědomí a pojetí práva u dětí

Počátky snahy prosadit dětská práva můžeme vysledovat v první polovině 19. století. Impulsem, k tomuto většímu prosazování dětských práv, byla ochrana dětí před krutostí a zanedbáváním ze strany rodičů i společnosti. Došlo k nastavení povinné školní docházky. Práva dětí procházela postupným a dlouhým vývojem, který závisel na tom, jak bylo postavení dětí vnímáno společností.²¹

K rozmachu prosazování práv dětí docházelo po I. světové válce. Státy se začaly sdružovat do mezinárodních organizací, které se zabývaly zlepšením jejich životní situace. Jako první byla v Ženevě roku 1920 zřízena Mezinárodní unie pomoci dětem. V Ženevské deklaraci práv dítěte, kterou připravila právě výše zmíněná unie, můžeme nalézt základy pro budoucí mezinárodní úpravu práv dětí. Toto označujeme za první pokus o kodifikaci základních práv dítěte. V současné době existuje více než 80 mezinárodních instrumentů, které se nejrůznějšími způsoby dotýkají situací dětí.²² Existuje mnoho smluv a úmluv o právech dětí, které upravují obecně právní postavení dětí. Všechny tyto mezinárodní smlouvy o právech můžeme rozdělit do tří kategorií. První kategorie upravuje obecně právní postavení dětí a jejich práva. Jako příklad k tomuto můžeme uvést Deklaraci práv dítěte z roku 1959 nebo Úmluvu o právech dítěte z roku 1989. Druhou kategorií jsou smlouvy zabývající se otázkami statusu dětí. Je jich mnoho a jejich výčet by byl tedy velice obsáhlý. Např. můžeme jmenovat úmluvy připravené Mezinárodní organizací práce nebo Ženevské úmluvy o ochraně dětí ozbrojeného konfliktu (r. 1949). Třetí a poslední skupinou jsou potom smlouvy mezinárodního charakteru, které upravují a přiznávají práva každé živé bytosti. Zde si jako příklad můžeme uvést Všeobecnou deklaraci práv z roku 1948 anebo dva mezinárodní pakty o lidských právech z roku 1966. Tyto dva pakty jsou obsahově nejbohatšími smlouvami o lidských právech.²³

Na základě výše zmíněných dokumentů můžeme lidská práva klasifikovat do pěti oblastí, a to na práva občanská, politická, ekonomická, sociální a kulturní.

²¹ HRUŠÁKOVÁ, Milana. *Dítě, rodina, stát: (úvahy nad právním postavením dítěte)*. Brno: Masarykova univerzita, 1993. ISBN 80-210-0694-3, str. 25.

²² Tamtéž, str. 31.

²³ Tamtéž, str. 30 – 32.

Úmluva o právech dětí z roku 1990 od tohoto členění ale upouští. V dokumentech týkajících se této úmluvy se píše, že shrnutím práv dítěte do jednoho instrumentu je demonstrována vzájemná podmíněnost práv. V důsledku tohoto se začíná objevovat nové členění práv dítěte. Toto členění by mělo být odpovídajícím vyjádřením potřeb dětí. Dělení je následující a týkající se:

- a) přežití (survival rights),
- b) rozvoje (development rights),
- c) ochrany (protection rights),
- d) participace (participation rights).²⁴

Toto dělení umožňuje postihnout práva dětí ve vzájemné celistvosti a podmíněnosti. Dítě není vnímáno jako předmět či subjekt práva, ale práva jsou formulována od základních, zabezpečujících přežití, až po aktivní.

Ad a): Každé dítě má vrozené právo na život a rozvoj. Dále zde můžeme zařadit i právo na zajištění zdravotního stavu na nejvyšší úrovni a využívání léčebných a rehabilitačních ústavů. A v neposlední řadě také právo na přijatelnou životní úroveň tak, aby byl zajištěn dobrý tělesný, psychický, duchovní, mravní a sociální vývoj.

Ad b): Zde se řadí především právo na informace a právo na vzdělávání. Stát zde zajišťuje snadný přístup ke vzdělávání, aby školní disciplína byla zajišťována důstojným přístupem k dětem. Jako další v této oblasti můžeme uvést právo na svobodu myšlení, svědomí či náboženství nebo právo na odpočinek a volný čas.

Ad c): V této oblasti hovoříme o poskytnutí ochrany před porušením všech práv dítěte a ochraně před využíváním a krutostí, ochrana před sexuálním zneužíváním dětí nebo obchodováním s dětmi, aj.

Ad d): Tato práva jsou obsažena ve dvou oblastech. Vyjadřovat vlastní názor ve všech věcech a právo být slyšen v každém právním či soudním řízení, které se dítěte týká. Názoru dítěte musí být potom přičtena náležitá váha, která odpovídá jeho věku a zralosti.

Úmluva o právech dítěte je svým způsobem výjimečná i tím, že podává definici dítěte.²⁵ Definice ovšem není obecně platná a smí se užívat jen a pouze pro účely

²⁴ HRUŠÁKOVÁ, Milana. *Dítě, rodina, stát: (úvahy nad právním postavením dítěte)*. Brno: Masarykova univerzita, 1993. ISBN 80-210-0694-3, str. 33 – 34.

Úmluvy. Dle tohoto dokumentu se dítětem rozumí jedinec mladší 18 let, pokud není, dle právního řádu, dosaženo zletilosti dříve. Nenalezneme zde záměrně zmínku o početí či narození dítěte, neboť v přípravné fázi dokumentu se objevily nepřekonatelné rozpory v náhledu na tuto problematiku. Stejně tak se zde neřeší přerušení těhotenství či problémy spojené s asistovanou reprodukcí.

V souvislosti s touto Úmluvou objevíme mnoho dalších mezinárodních dokumentů, které se bezprostředně dotýkají právního postavení dítěte. Zmíňme např. úmluvu týkající se vymáhání výživného (New York 1956 a Haag 1958 a 1973).²⁶

V České republice je základ právního postavení dítěte obsažen v rodinném právu.

Právní povědomí, o kterém hovoříme výše, je méně známé než pojem právní vědomí, má spíše povahu jakéhosi citu k právu. U dětí můžeme rozlišit pět složek jejich právního povědomí:

1. Vědomost o tom, co je právo, jakou má funkci v životě.
2. Vědomost o tom, že i děti mají svá práva, ale i povinnosti.
3. Vědomost o mezích práv – kde končí naše práva a začínají práva druhého.
4. Vědomí o tom, že práva mají i druhou stranu, a tou jsou povinnosti a odpovědnost.
5. Vědomí o spravedlnosti.²⁷

Lidská a dětská práva jsou jen jednou složkou komplexu označovaného jako práva – odpovědnost – povinnost. Práva v tomto komplexu znamenají, že budeme ohleduplně naplňovat a prosazovat svá práva. Odpovědnost pak pojednává o aktivním prosazování práv svých i práv druhých, a to skupinou či jedincem. A poslední je povinnost spočívající v tom, že budeme plně respektovat práva druhých. Tyto tři složky potom spojuje jedna s názvem spravedlnost.

V procesu výchovy dítěte přitom předpokládáme rozvoj všech tří výše zmíněných složek a postupný rozvoj a prohlubování právního povědomí a vědomí. Výchova k

²⁵ HRUŠÁKOVÁ, Milana. *Dítě, rodina, stát: (úvahy nad právním postavením dítěte)*. Brno: Masarykova univerzita, 1993. ISBN 80-210-0694-3, str. 33.

²⁶ Tamtéž, str. 34.

²⁷ KOVAŘÍK, Jiří. *Dětská práva, právní povědomí, participace dětí a sociální služby*. České Budějovice: Jihočeská univerzita, 2001. ISBN 80-7040-531-7, str. 46 – 47.

lidským právům a právům dítěte by pak měla být samozřejmou – a zároveň jednotlivým věkovým úrovním srozumitelnou – součástí náplně povinného školního vzdělávání.²⁸ Dle mého názoru by této výchově mělo být věnováno ještě více prostoru ve výuce.

Přesvědčení dětí, že i ony mají svá práva, zůstává nadále jedním z největších problémů. Děti, které např. pocházejí ze znevýhodněných rodin či znevýhodněného sociálního prostředí se často domnívají, že se svých práv domohou pouze nelegální cestou. Nevěří, že to jde i beztrestně a v souladu s právem. Toto chování pochází převážně od jejich rodičů a prostředí, ve kterém vyrůstají a které formuje jejich postoje a názory. Je proto velmi obtížné je přesvědčit o opaku a je potřeba vynaložit velké úsilí v přesvědčování, že i ony mají práva prosazovat svoji autonomii a bude potřeba speciálních procedur, aby uplatňovali svá nově rozpoznaná práva. Naopak děti z prostředí, které je na vrcholu společenského žebříčku (dobře situované rodiny s vysokým společenským postavením) si jsou svých práv většinou vědomy, ale mají problém s tím, že jejich starosti nejsou brány dospělými vážně.²⁹

I kdyby výše zmíněné přesvědčování dětí o jejich právech nepřineslo kýžený efekt, byl by takovýto krok důležitým signálem úcty k jejich osobnosti. Jak říká Minow (1990): *„Zahrnutí dětí jako účastníků změni jejich postavení v komunitě, z věci nebo outsiderů ve členy...Prosazení členství znamená něco důležitého, ale samo o sobě nenaruší ani nezpochybní nestejné uspořádání politické nebo ekonomické moci. Co je tedy rovnost signalizovaná pojednáním práv? Rovnost ztělesňovaná proklamovanými právy je rovnost pozornosti. Tradice práv...znamená, že ti, kteří mají moc, alespoň naslouchají volání člověka. Práva – ve slovech i formách – strukturují i pozornost toho, kdo se jich domáhá a kdo má mnohem menší moc než úřady, a to dokonce i u těch jedinců a skupin, jež nejsou považovány celou komunitou za rovnocenné. Jsou zde zamlčena tvrzení o předpokládaném standardu srovnání: rovnocenné komu? Pravděpodobnou referencí je dospělý bílý svéprávný občan mužského pohlaví. Ale zahrnutím každého, kdo dokáže hovořit řečí práv, a signalizováním zasloužené pozornosti, umožňují práva zpochybnění nevyjádřených norem, vyloučení a vylučujících*

²⁸ KOVAŘÍK, Jiří. *Dětská práva, právní povědomí, participace dětí a sociální služby*. České Budějovice: Jihočeská univerzita, 2001. ISBN 80-7040-531-7, str. 47.

²⁹ Tamtéž, str. 49.

hledisek. Rozprava o právech zahrnuje ty, kteří se jí účastní, do určité formy života, do určité struktury sociálních a politických závazků a odpovědností.“³⁰

Neméně důležitým principem je právní socializace dětí. Jedná se o zahrnování dětí do vymezování jejich práv, což samo o sobě může mít socializační účinek. *Jinými slovy, aniž se zajímáme o dětská práva kvůli dětem samým, můžeme přesto podporovat stimulaci úvah o podstatě a realizaci práv, protože takové zkušenosti budou mít pravděpodobně za následek větší podporu demokratických hodnot, včetně zodpovědnosti za tvorbu demokratických zákonů a tolerance vůči vyjadřování práv druhými lidmi (Tapp a Levine, 1974).*³¹ Účast na tomto procesu může mít za následek nesčítelně pozitivních psychologických momentů, např. zvýšení sebeúcty dítěte. Tyto momenty jsou spojeny s uvědomováním si větší kontroly a v souladu se zájmem státu o zdravou socializaci svých občanů (Tremper a Kelly, 1987). V návaznosti na tento názor a v souladu s ním vyžaduje Úmluva o právech dítěte (1989, čl. 40. odst. 1) vývoj procedur v justici týkajících se mladistvých. Tyto procedury by podporovaly smysl dítěte pro důstojnost a hodnotu, úctu dítěte k lidským právům a základním svobodám jiných a napomáhaly znovuzачlenění dítěte a jeho zapojení do prospěšného působení ve společnosti.³²

Dle mého osobního názoru je důležité u dětí prohlubovat zájem o právní oblasti a znalosti z tohoto oboru. Myslím si, že žijeme v době, kdy se na práva kohokoli nahlíží s větší důležitostí a nikdo by neměl mít pocit, že nemá žádné možnosti či prostředky, jak se v případě nějakého problému zastat sebe, tak i např. svých blízkých. Každý by se měl cítit v této oblasti v rámci možností bezpečně, měl by ale také pochopit, že se musí dle nějakých norem i chovat a dodržovat je.

³⁰ KOVAŘÍK, Jiří. *Dětská práva, právní povědomí, participace dětí a sociální služby*. České Budějovice: Jihočeská univerzita, 2001. ISBN 80-7040-531-7, str.50.

³¹ Tamtéž, str. 50.

³² Tamtéž, str.51.

II EMPIRICKÁ ČÁST

3 Základní informace o výzkumném šetření

3.1 Téma výzkumného šetření:

Tématem výzkumného šetření je úroveň právního vědomí u žáků na základních školách na vesnici a ve městě. Chtěli jsme zjistit, zda jsou nějaké rozdíly mezi vědomostmi o právu u žáků na základní škole na vesnici a současně také u žáků ve městě. V dotazníku jsou jim položeny základní otázky týkající se jejich práv a povinností.

3.2 Předmět výzkumného šetření:

Předmětem tohoto výzkumného šetření je zjištění úrovně právního vědomí u žáků devátých tříd základní školy. Zmapování situace v našem školství, zda se všem žákům bez výjimky dostává stejných informací.

3.3 Cíle výzkumu:

Cílem našeho výzkumného šetření bylo zjistit, zda mají děti povědomí o právu, znají svá práva a povinnosti a setkaly se již někdy s aktivním právem. A zda je nějaký rozdíl mezi žáky na základní škole na vesnici a ve městě v těchto znalostech.

3.4 Dílčí otázky výzkumného šetření

- Je právní vědomí u žáků na základní škole na vesnici a ve městě na přibližně stejné úrovni?
- Ovládá většina žáků základní informace o právu?
- Kolik žáků zná hranici trestní odpovědnosti?
- Má vzdělání rodičů vliv na úroveň právního vědomí u dětí?
- Znájí děti svá práva, dokážou některé z nich uvést?
- Odkud děti čerpají informace o právu?

3.5 Výzkumná metoda

V pedagogice v současné době existují dvě základní paradigmaty: paradigma pozitivistické a paradigma post-pozitivistické. Těmto paradigmatům odpovídají dva typy pedagogických výzkumů.³³

Klasické pedagogické výzkumy většinou vychází z pozitivistického paradigmatu a bývají často označovány jako vědecké výzkumy či jako výzkumy

³³ CHRÁSKA, Miroslav. *Úvod do výzkumu v pedagogice*. 2. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2006. ISBN 80-244-1367-1, str.6

kvantitativně orientované. Vycházejí z přesvědčení, že existuje jedna objektivní realita a ta není závislá na našich citech či přesvědčeních. Chceme zdůraznit, že pokud hovoříme o vědeckém výzkumu, nenaznačujeme tím, že ostatní používané metodologie jsou metodami nevědeckými.³⁴

V rámci výzkumného šetření této bakalářské práce jsme se tedy zaměřili na kvantitativně orientovaný výzkum. Jako výzkumný nástroj byl zvolen elektronický dotazník pro žáky devátých tříd základní školy na vesnici a ve městě. Dotazník patří k jedné ze základních technik sběru informací. Je postavený na získávání empirických údajů. Jedná se o předtištěný (v našem případě přednastavený) soubor otázek, na něž jsou vyžadovány odpovědi respondentů. Může obsahovat všechny druhy otázek, ale v zásadě jsou preferovány otázky uzavřené, otázky otevřené se objevují jen v malé míře. Pokyny pro respondenty i vysvětlení smyslu výzkumu jsou součástí dotazníku.³⁵

Dotazník v této práci byl anonymní. Uvádělo se pohlaví, místo, kde žáci navštěvují školu (vesnice či město) a dosažené vzdělání rodičů. Obsahoval 15 otázek z toho 2 otevřené, zbylých 13 uzavřených s nabídnutou odpovědí a místem na doplnění odpovědi.

3.6 Výběr výzkumného vzorku

Vybraní žáci byli z 9. tříd základních škol. Byl stejný poměr žáků z vesnických škol a městských škol. Důležité bylo zjistit, zda se ve všech školách, ať už menších vesnických či větších městských, dostává žákům stejných informací o právu a zda je právní vědomí na všech školách na stejné úrovni.

- Základní soubor: žáci 2. stupně základních škol.
- Dílčí soubory:
 - žáci 9. tříd základních škol na vesnici,
 - žáci 9. tříd základních škol ve městě.

³⁴ CHRÁSKA, Miroslav. *Úvod do výzkumu v pedagogice*. 2. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2006. ISBN 80-244-1367-1, str.6.

³⁵ Šetření dotazníkové – Sociologická encyklopedie. Online. Dostupné z:

https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/%C5%A0et%C5%99en%C3%AD_dotazn%C3%ADkov%C3%A9

Toto výzkumné šetření bylo provedeno ve spolupráci se základními školami v okrese Olomouc. Osloveny byly 4 základní školy, jež se nachází na vesnici a 4 základní školy, jež se nachází ve městě. Dotazník byl distribuován elektronicky se svolením ředitelů základních škol. Ti následně dotazník rozeslali na email svým žákům. Tato metoda byla zvolena po domluvě s vedením školy v návaznosti na hygienická opatření, která jsou stanovena vzhledem k současné koronavirové krizi. Ředitelé a učitelé základních škol nemohli tedy zaručit 100% účast žáků na tomto výzkumu.

3.7 Realizace výzkumného šetření

Na vyplnění dotazníků jsme se domluvili s řediteli či vyučujícími základních škol. Vzhledem k epidemiologické situaci a hygienickým opatřením, jsme zvolili distribuci prostřednictvím internetu. Dotazníky byly rozeslány na emaily žáků a ti byli požádáni o jejich vyplnění. Výzkum byl proveden v červnu 2020.

3.8 Plán zpracování kvantitativních dat

Elektronický dotazník si zobrazilo 90 žáků, jimž byl dotazník rozeslán. Vyplnilo ho 71 respondentů, 19 respondentů dotazník opustilo bez toho, aniž by ho vyplnili. Dotazník byl určen pouze žákům 9. tříd základních škol a to proto, abychom si ověřili úroveň právního vědomí na konci povinné školní docházky.

3.9 Zjištěná data

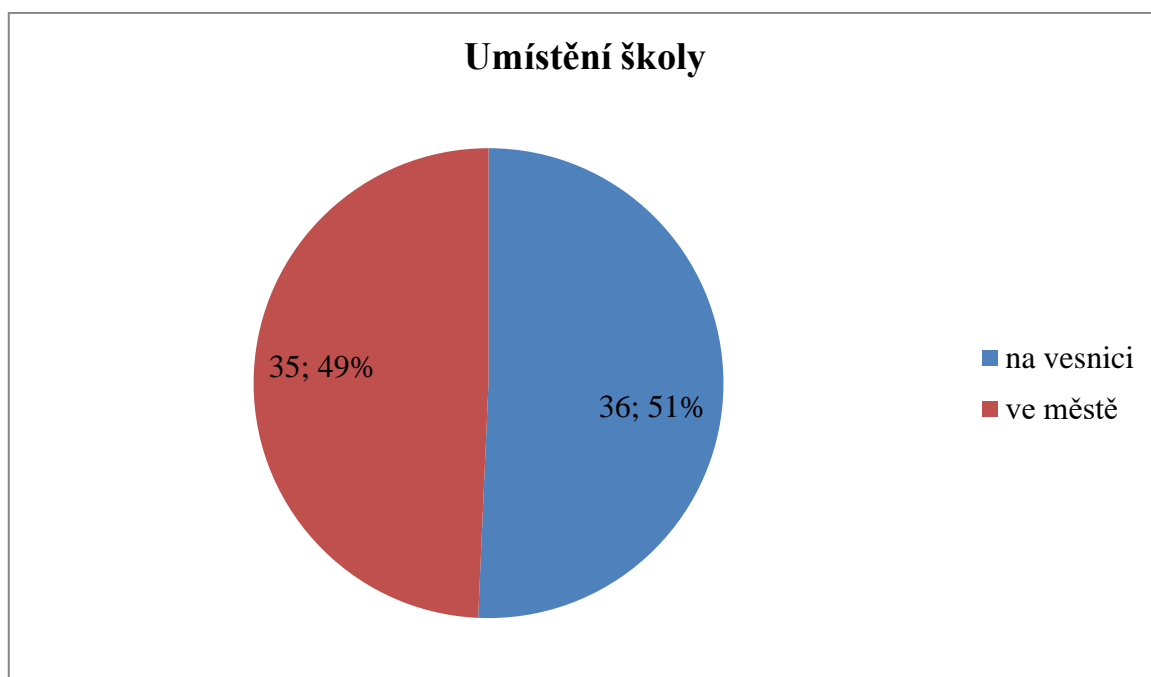
Nyní si zjištěná data zanalyzujeme a zodpovíme stanovené dílčí otázky.

ŠKOLA SE NACHÁZÍ: a) na vesnici
 b) ve městě

Tabulka 1

	respondentů	procent
na vesnici	36	51%
ve městě	35	49%
	Celkem: 71	Celkem: 100%

Graf 1

Zdroj: Vlastní pracování

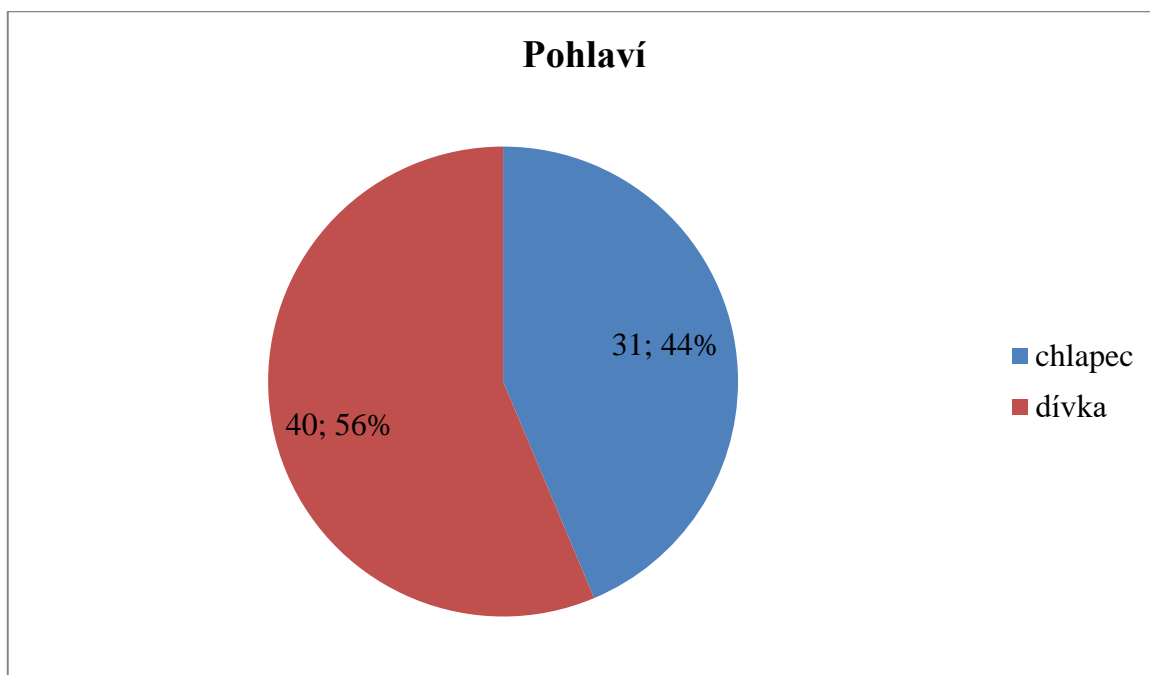
Jelikož chceme ve výzkumném šetření porovnat úroveň právního vědomí u žáků na základních školách na vesnici a ve městě, jako první jsme zvolili právě tuto pro nás základní a stěžejní otázku. Z výsledku se dozvídáme, že do výzkumu se zapojilo 49% žáků navštěvujících základní školu ve městě a 51% žáků základních škol na vesnici. Tato čísla jsou takřka vyrovnaná a můžeme tedy porovnat.

JSTE: a) chlapec
 b) dívka

Tabulka 2

	respondentů	procent
chlapec	31	44%
dívka	40	56%
	Celkem: 71	Celkem: 100%

Graf 2

Zdroj: Vlastní pracování

Tato otázka je zaměřena na zjištění, zda se do našeho výzkumného šetření zapojilo více dívek či chlapců. Z výsledku vyplývá, že se zúčastnilo více dívek nežli chlapců. Můžeme se ptát, čím je tato skutečnost způsobena? Dle mého názoru a osobní zkušenosti, jsou dívky více otevřené a přístupné takovýmto dotazníkům a empatičtější k prosbám jiné osoby o pomoc. Ovšem, tím nechci říci, že všichni chlapci jsou nepřístupní či nechtějí pomoci.

Otázka č. 1

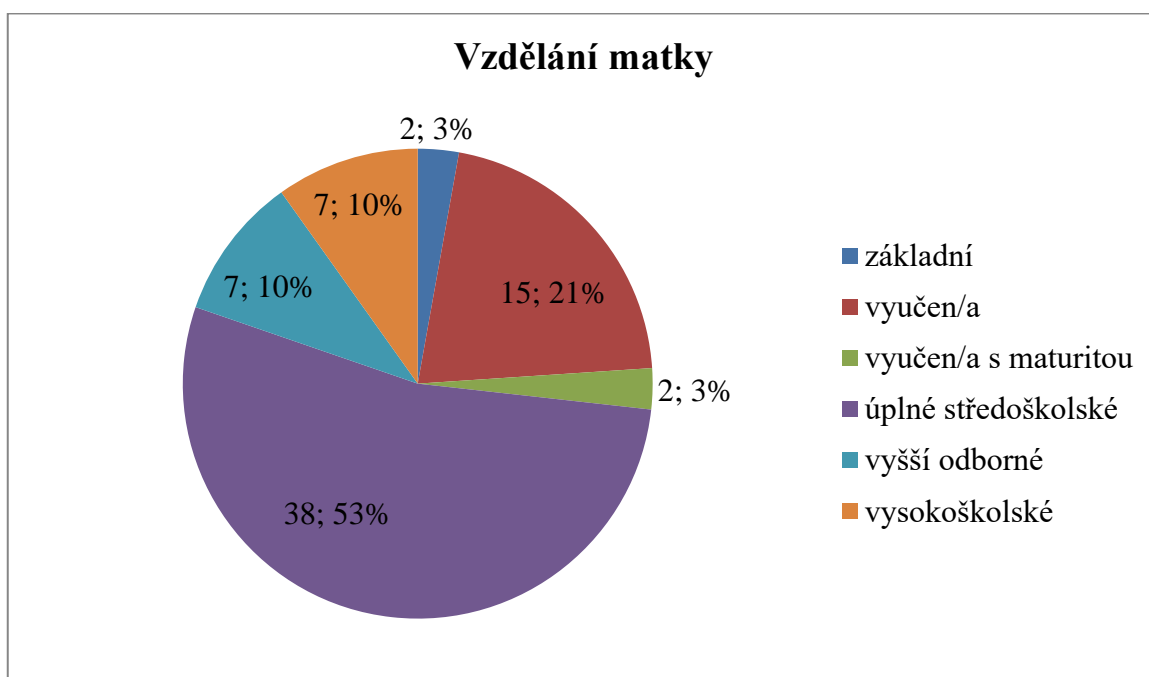
VZDĚLÁNÍ RODIČŮ:

- a) základní
- b) vyučen/a
- c) vyučen/a s maturitou
- d) úplné středoškolské
- e) vyšší odborné
- f) vysokoškolské

Tabulka 3

MATKA	respondentů	procent
základní	2	3%
vyučen/a	15	21%
vyučen/a s maturitou	2	3%
úplné středoškolské	38	53%
vyšší odborné	7	10%
vysokoškolské	7	10%
	Celkem: 71	Celkem: 100%

Graf 3

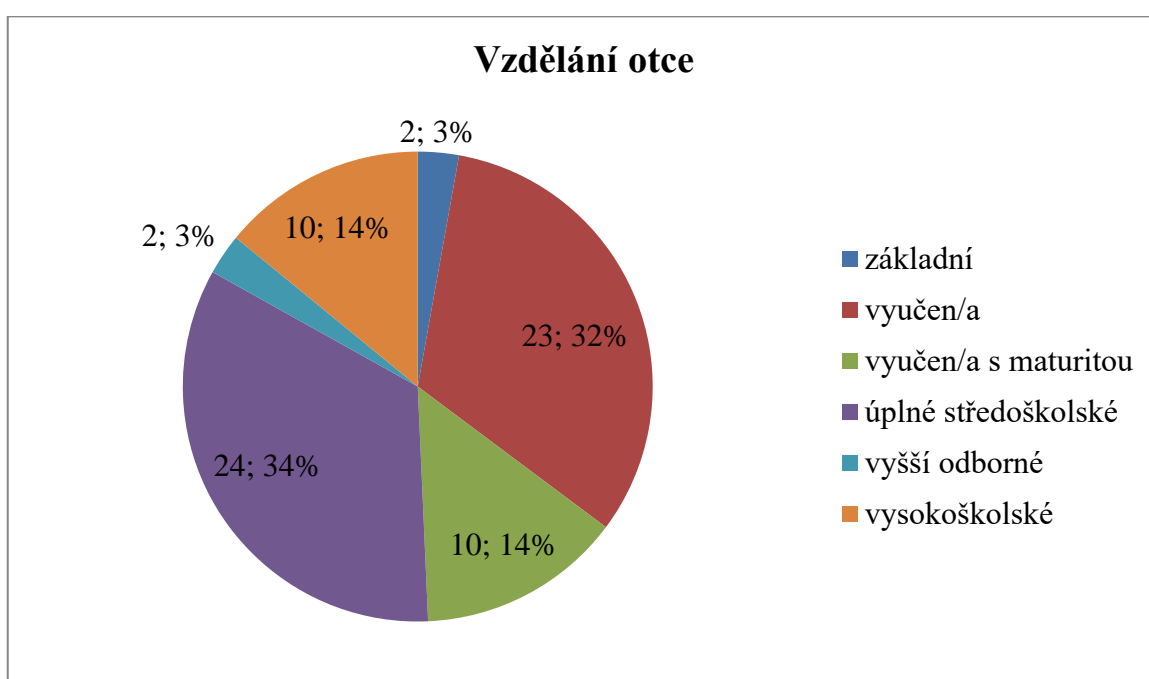
Zdroj: Vlastní pracování

U otázky týkající se vzdělání matky je zřejmé, že nejvíce zastoupené je úplné středoškolské vzdělání, následováno vyučením, dále pak vyšším odborným a vysokoškolským vzděláním. Jen ojediněle se objevuje pouze základní vzdělání a vyučení doplněné maturitou. Dokončené středoškolské vzdělání či minimálně složená maturitní zkouška je v dnešní době, dle mého názoru, nutností. Dále si osobně myslím, že ženy více tíhnou ke vzdělání a ke složení maturitní zkoušky.

Tabulka 4

OTEC	respondentů	procent
základní	2	3%
vyučen/a	23	32%
vyučen/a s maturitou	10	14%
úplné středoškolské	24	34%
vyšší odborné	2	3%
vysokoškolské	10	14%
	Celkem: 71	Celkem: 100%

Graf 4

Zdroj: Vlastní pracování

U vzdělání otce vidíme opět nejpočetněji zastoupené úplné středoškolské vzdělání a ihned za ním, jen s minimálním odstupem vyučení. Dále je to potom vyučení doplněné maturitní zkouškou a vysokoškolské vzdělání. Nejméně zastoupeno je základní a vyšší odborné vzdělání. Muži, dle mého názoru, netíhnou ke složení maturitní zkoušky tolik jako ženy a zaměřují se spíše na řemesla. I když v posledních letech můžeme vidět, že čím dál více chlapů a mužů míří na střední školu a cílí taktéž na složení maturitní zkoušky.

Otázka č. 2

MAJÍ MÍT DĚTI SVÁ PRÁVA?

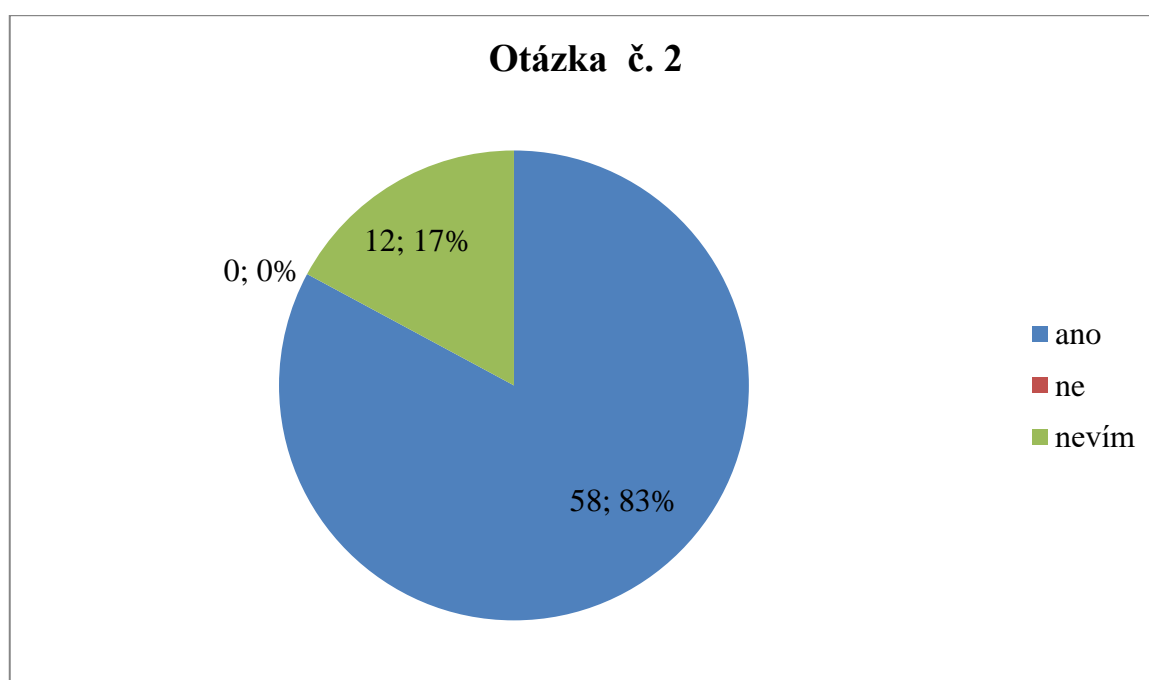
- a) ano
- b) ne
- c) nevím

Tabulka 5

	respondentů	procent
ano	58	83%
ne	0	0%
nevím	12	17%
	Celkem: 70	Celkem: 100%

1x nezodpovězeno

Graf 5

Zdroj: Vlastní pracování

U otázky zaměřující se na zjištění, zda si žáci myslí, že děti si zaslouží mít také práva vidíme, že 83 % odpovídajících si myslí, že ANO, 17 % NEVÍ a nikdo z účastníků výzkumného šetření si nemyslí, že by děti práva mít neměly.

Na tuto otázku jeden respondent neodpověděl.

Otázka č. 3

MAJÍ DĚTI SVÁ PRÁVA?

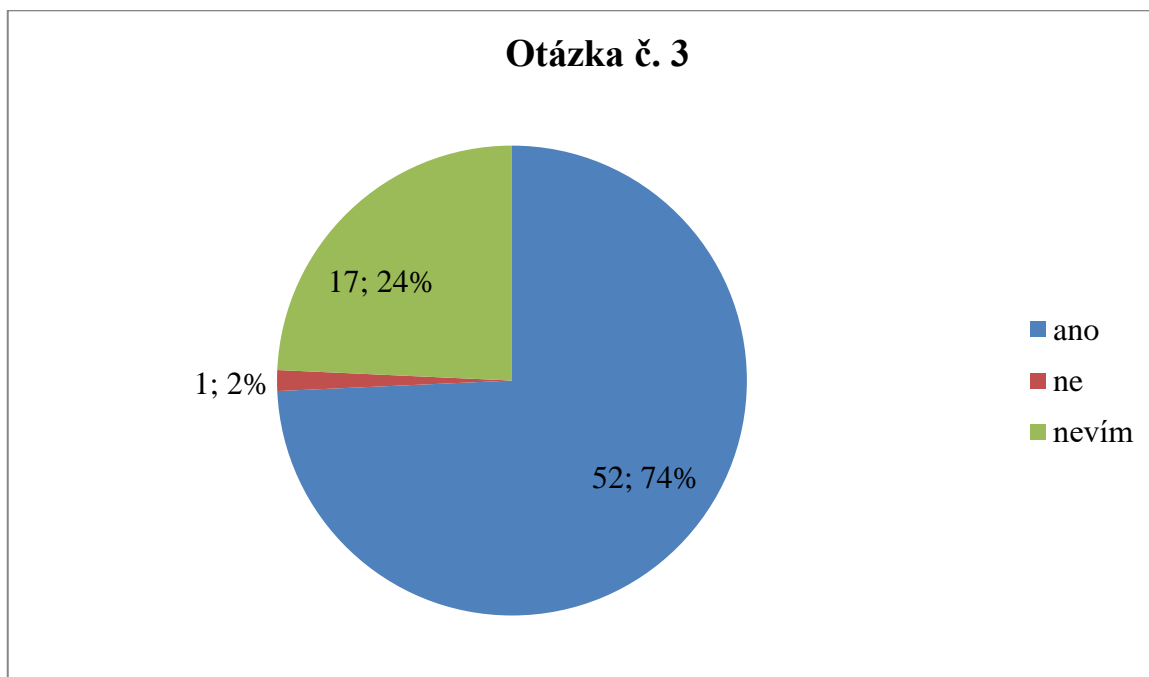
- a) ano
- b) ne
- c) nevím

Tabulka 6

	respondentů	procent
Ano	52	74%
Ne	1	2%
Nevím	17	24%
	Celkem: 70	Celkem: 100%

1x nezodpovězeno

Graf 6

Zdroj: Vlastní pracování

Otázka číslo 3 zaměřená na zjištění, zda si jsou žáci vědomi toho, že mají i oni svá práva, má tyto výsledky: 74 % účastníků si myslí, že ANO, ví tedy, že i děti mají svá práva. Jeden z dotazovaných (2%) odpověděl NE, nemá práva a zbytek 24 % odpovědělo NEVÍM. Toto zjištění mě, dá se říci, potěšilo. Myslím si, že děti by měly vědět a být seznamovány s tím, že mají svá práva a že jich můžou kdykoli využít, když budou potřebovat.

Opět zde jeden respondent neuvedl svoji odpověď.

Otázka č. 4

KDO VŠECHNO MÁ PRÁVA?

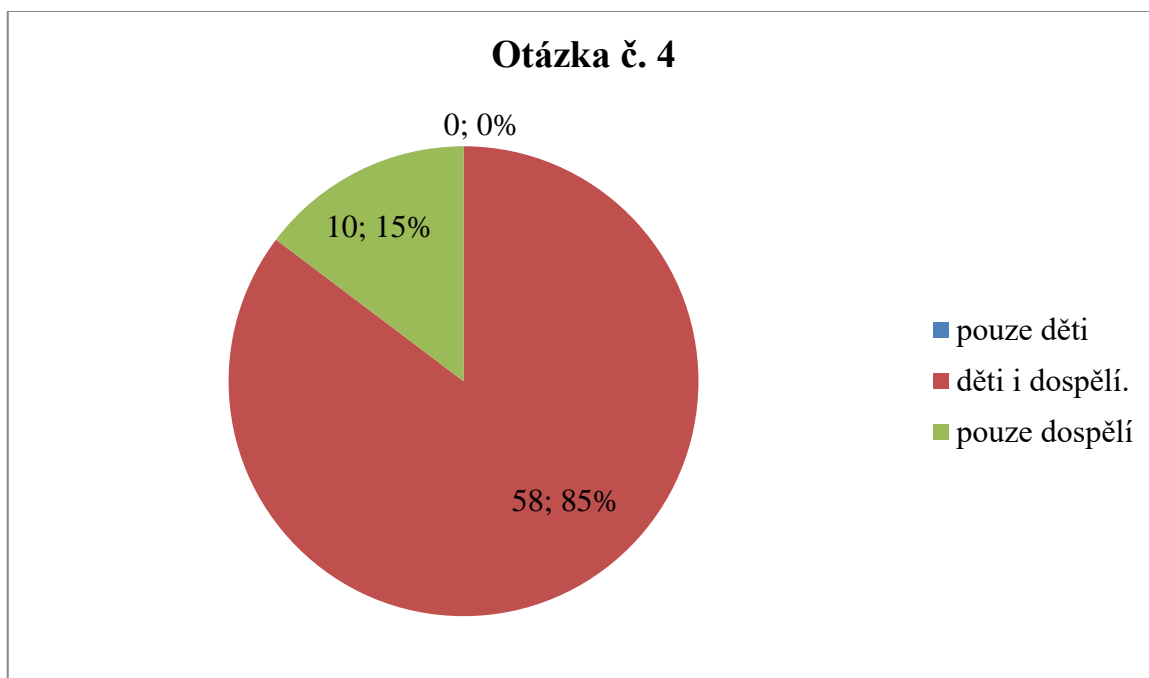
- a) pouze děti
- b) děti i dospělí
- c) pouze dospělí

Tabulka 7

	respondentů	procent
pouze děti	0	0%
děti i dospělí	58	85%
pouze dospělí	10	15%
	Celkem: 68	Celkem: 100%

3x nezodpovězeno

Graf 7

Zdroj: Vlastní pracování

Výsledkem této otázky je, že 85 % respondentů si je vědomo toho, že práva mají jak děti tak dospělí, tedy všichni lidé bez ohledu na věk a pohlaví. Naopak 15 % respondentů si myslí, že práva mají pouze dospělí a děti nikoli. Toho zjištění je pro mě osobně překvapující. Napadají mě otázky, čím to může být způsobeno, že si myslí, že práva mají pouze dospělí lidé. Výchovou či situací v rodině? Nedostatečným seznamováním s právy ve škole? Nebo něčím úplně jiným? To by zřejmě bylo

předmětem dalších výzkumných šetření. To, že práva mají pouze děti, si nemyslí žádný z respondentů.

Tři respondenti nezodpověděli položenou otázku.

Otázka č. 5

MAJÍ DĚTI POVINNOSTI?

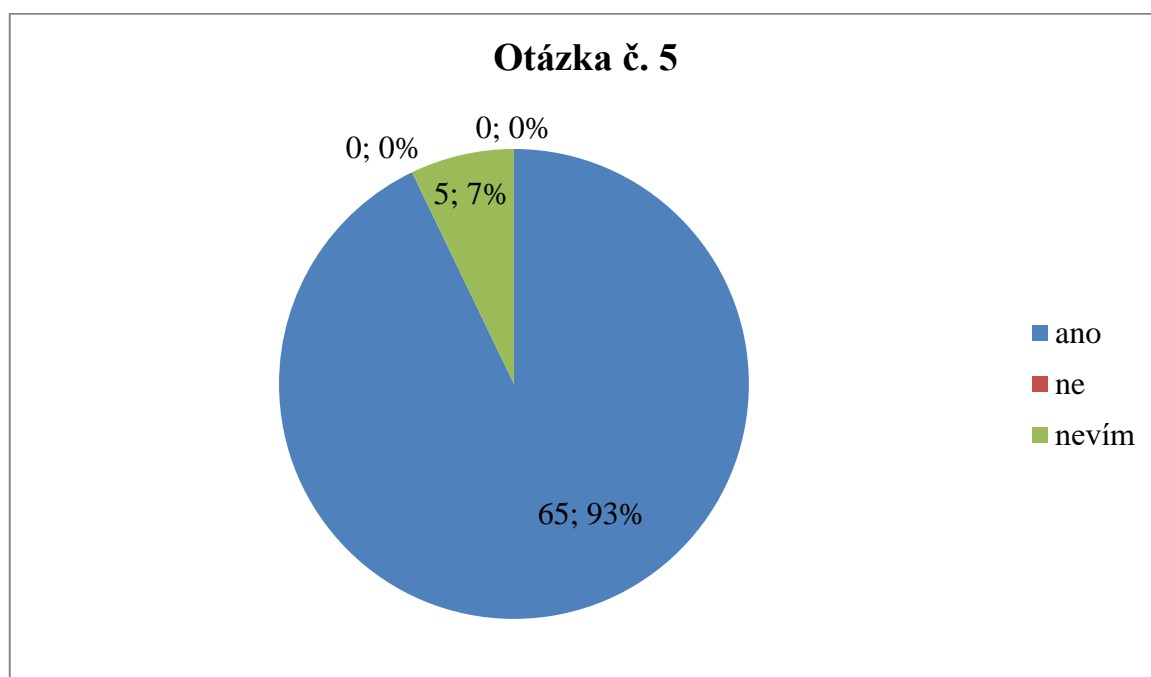
- a) ano
- b) ne
- c) nevím

Tabulka 8

	respondentů	procent
Ano	65	93%
Ne	0	0%
Nevím	5	7%
	Celkem: 70	Celkem: 100%

1x nezodpovězeno

Graf 8

Zdroj: Vlastní pracování

Závěrem otázky č. 5 je zjištění, že 93 % respondentů ví, že má také povinnosti a naopak 7 % neví, zda povinnosti má či ne. Toto zjištění je velmi potěšující, dle mě. Jak jsem výše zmínila, je dobré, aby děti věděly o svých právech, ale zároveň by měly umět

pracovat i s tím, že mají povinnosti a ty se musí plnit a dodržovat. Takovou největší povinností dítěte je školní docházka, i když se to mnoha z nich nelíbí.

Jeden respondent neuvedl odpověď na tuto otázku.

Otázka č. 6

KDE KONČÍ TVOJE PŘÁVA?

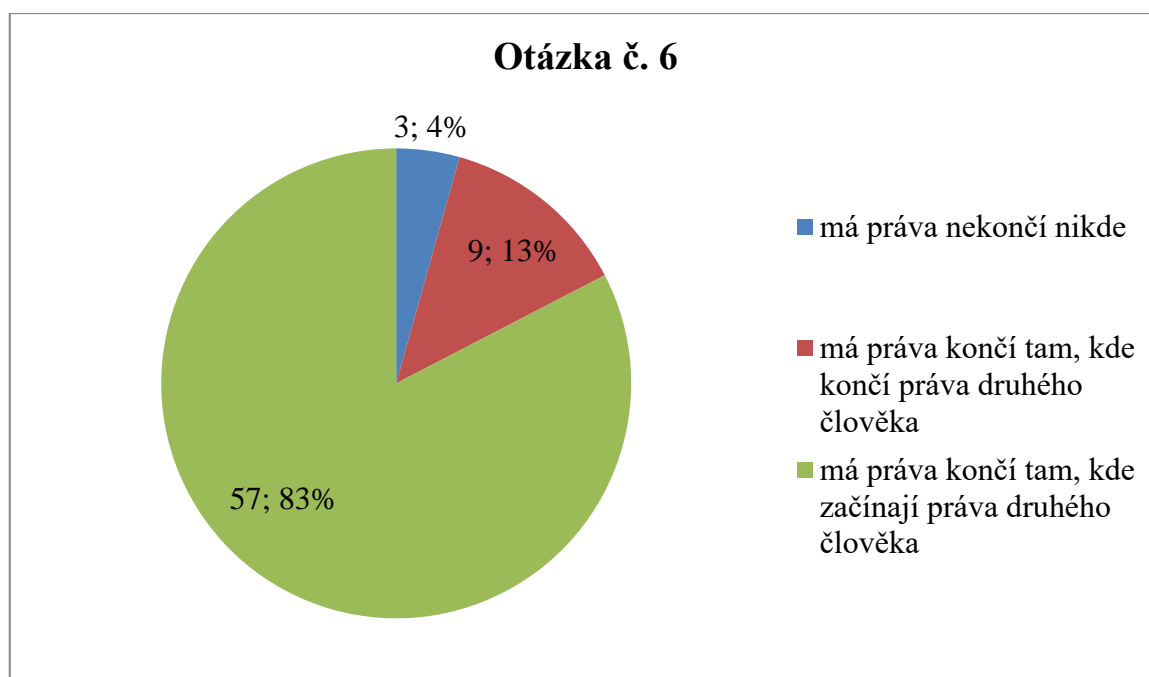
- a) má práva nekončí nikde
- b) má práva končí tam, kde končí práva druhého člověka
- c) má práva končí tam, kde začínají práva druhého člověka

Tabulka 9

	respondentů	procent
má práva nekončí nikde	3	4%
má práva končí tam, kde končí práva druhého člověka	9	13%
má práva končí tam, kde začínají práva druhého člověka	57	83%
	Celkem: 69	Celkem: 100%

2x nezodpovězeno

Graf 9

Zdroj: Vlastní zpracování

Z výsledného grafu vidíme, že 83 % respondentů odpovědělo na výše položenou otázku tak, že: „má práva končí tam, kde začínají práva druhého člověka“. 13 % respondentů si myslí, že jeho práva končí tam, kde práva druhého člověka a pouze 4 % (tj. 3 respondenti) odpověděli, že jejich práva nekončí nikde. Každý člověk by si měl být velmi dobře vědom toho, že každý má svá práva a nikdo nesmí tato práva porušovat či narušovat. Za porušení či narušení práv jiného člověka následují sankce a to dle míry a závažnosti porušení.

Dva respondenti na otázku neuvedli žádnou odpověď.

Otázka č. 7

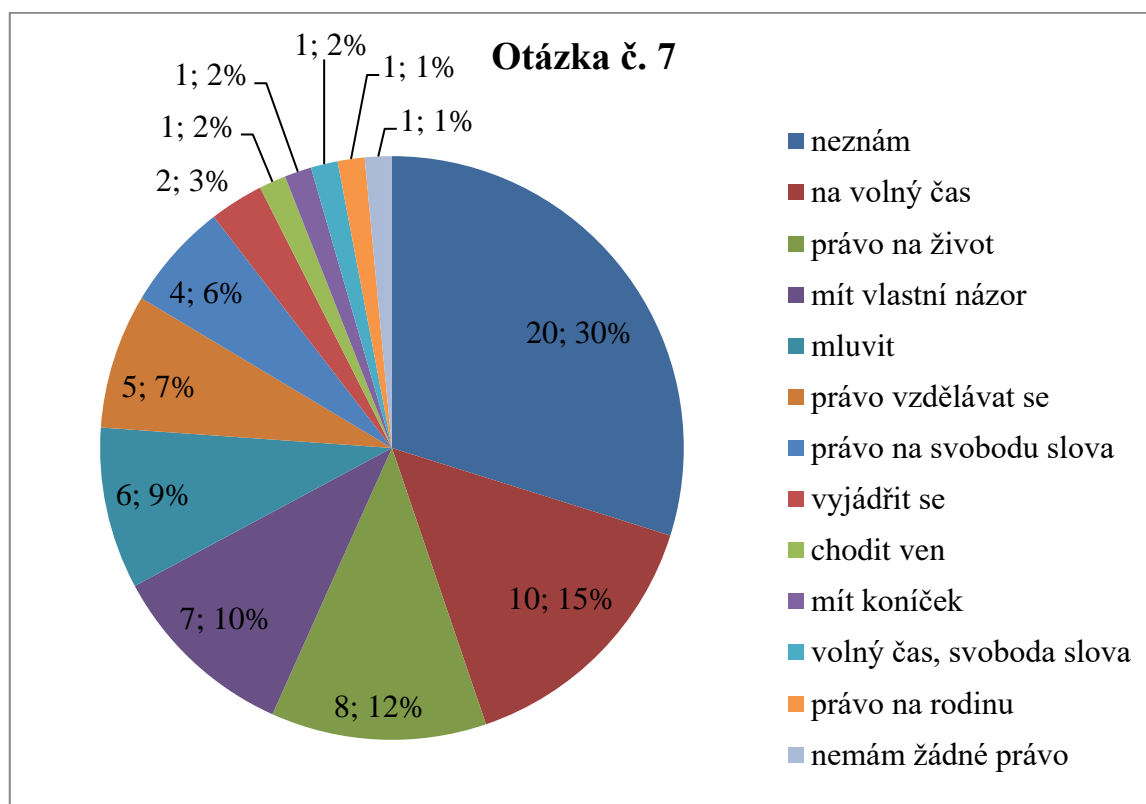
ZNÁŠ NĚKTERÉ SVÉ PŘÁVO? UVEĎ PŘÍKLAD ČI NAPIŠ NEZNÁM.

Tabulka 10

	respondentů	procent
neznám	20	30%
na volný čas	10	15%
právo na život	8	12%
mít vlastní názor	7	10%
mluvit	6	9%
právo vzdělávat se	5	7%
právo na svobodu slova	4	6%
vyjádřit se	2	3%
chodit ven	1	2%
mít koníček	1	2%
volný čas	1	2%
právo na rodinu	1	1%
nemám žádné právo	1	1%
	celkem: 67	celkem:

4x nezodpovězeno

Graf 10

Zdroj: Vlastní pracování

Z výše uvedené tabulky a grafu je patrné, že nejvíce respondentů odpovědělo na tuto otázku NEZNÁM (včetně modifikace „neznám“). Tento fakt je pro nás zarážející a nedá se přesně určit, čím je toto způsobeno. Druhou nejčetnější odpovědí je potom MÍT VOLNÝ ČAS (včetně modifikace: „na volný čas“, „právo na volný čas“, „volný čas“). Dále následuje PRÁVO NA ŽIVOT (s modifikacemi: „na život“, „žít“). Odpověď MÍT VLASTNÍ NÁZOR je v naší tabulce na pomyslné čtvrté pozici (s modifikacemi: „na vyjádření názoru“, „říct co chci“, „říct, co si myslím“, „říkat, co si myslím“). Ihned za touto odpovědí, pouze s rozdílem jedné odpovědi, je MLUVIT (bez modifikací). Jako další následuje PRÁVO VZDĚLÁVAT SE a její modifikace: „na vzdělání“, „studovat“, „školní docházka“ a „právo na vzdělání“. Četněji zastoupenou odpovědí je ještě PRÁVO NA SVOBODU SLOVA (s modifikací „na svobodu slova“) a VYJÁDŘIT SE (bez modifikace). Zbylé odpovědi byly uvedeny pouze jednou a jsou to: CHODIT VEN, MÍT KONÍČEK, PRÁVO NA RODINU a objevila se také odpověď - NEMÁM ŽÁDNÉ PRÁVO. Jednou byla zastoupena odpověď, u které byly uvedeny dvě možnosti: VOLNÝ ČAS, SVOBODA SLOVA.

Čtyři respondenti na tuto otázku neodpověděli.

Otázka č. 8

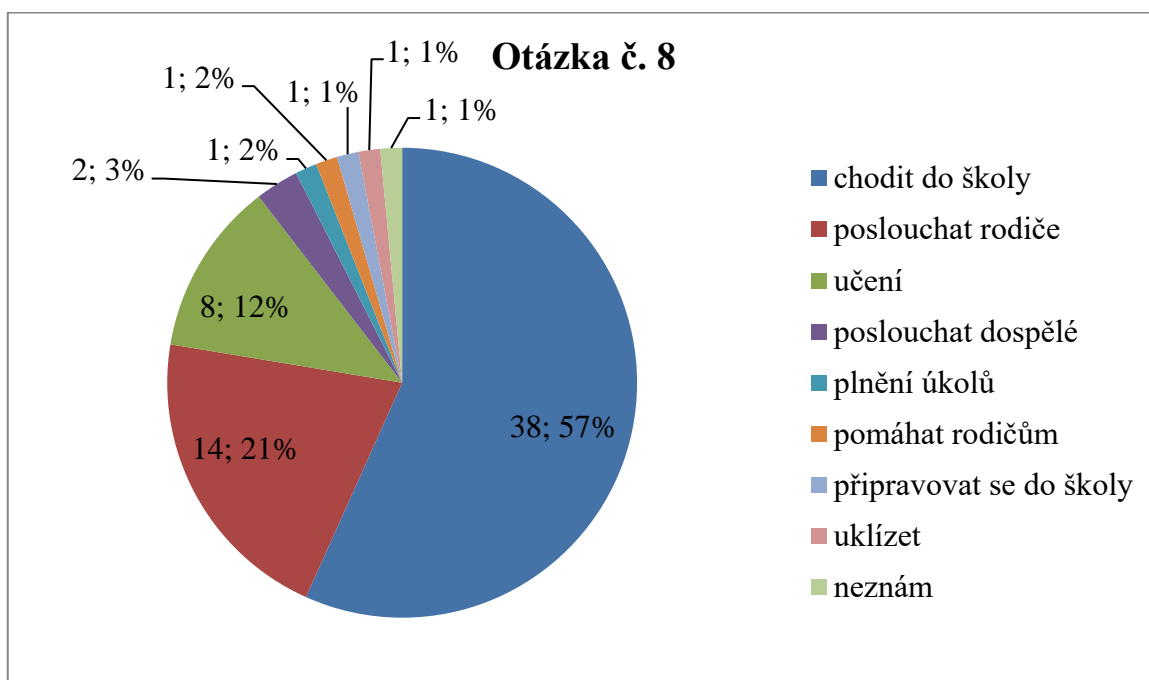
ZNÁŠ NĚJAKOU SVOJI POVINNOST? UVEĎ PŘÍKLAD, ČI NAPIŠ NEZNÁM.

Tabulka 11

	respondentů	procent
Chodit do školy	38	57%
Poslouchat rodiče	14	21%
Učení	8	12%
Poslouchat dospělé	2	3%
Plnění úkolů	1	2%
Pomáhat rodičům	1	2%
Připravovat se do školy	1	1%
uklízet	1	1%
neznám	1	1%
	celkem: 68	celkem: 100%

3x nezodpovězeno

Graf 11

Zdroj: Vlastní pracování

Jako nejčastější odpověď na tuto otázku nám vyšla povinnost CHODIT DO ŠKOLY (s modifikacemi: „povinná školní docházka“, „škola“, „školní docházka“, „školní docházku“, „školu“). Druhou hojně zastoupenou je povinnost POSLOUCHAT RODIČE (modifikace: „poslouchat“, „poslouchat rodiče (dospělé)“), tato odpověď je následována UČENÍM (a modifikacemi: „učit se“). Poslední odpovědí, kterou uvedl více než jeden respondent je POSLOUCHAT DOSPĚLÉ (bez modifikace). PLNĚNÍ

ÚKOLŮ, POMÁHAT RODIČŮM, PŘIPRAVOVAT SE DO ŠKOLY, UKLÍZET jsou odpovědi zastoupené vždy jedním respondentem. Jednou se nám také objevila odpověď NEZNÁM.

Tři respondenti na tuto otázku neodpověděli.

Otázka č. 9

OD KOLIKA LET JE ČLOVĚK TRESTNĚ ODPOVĚDNÝ ZA SVÉ ČINY (HRANICE TRESTNÍ ODPOVĚDNOSTI)?

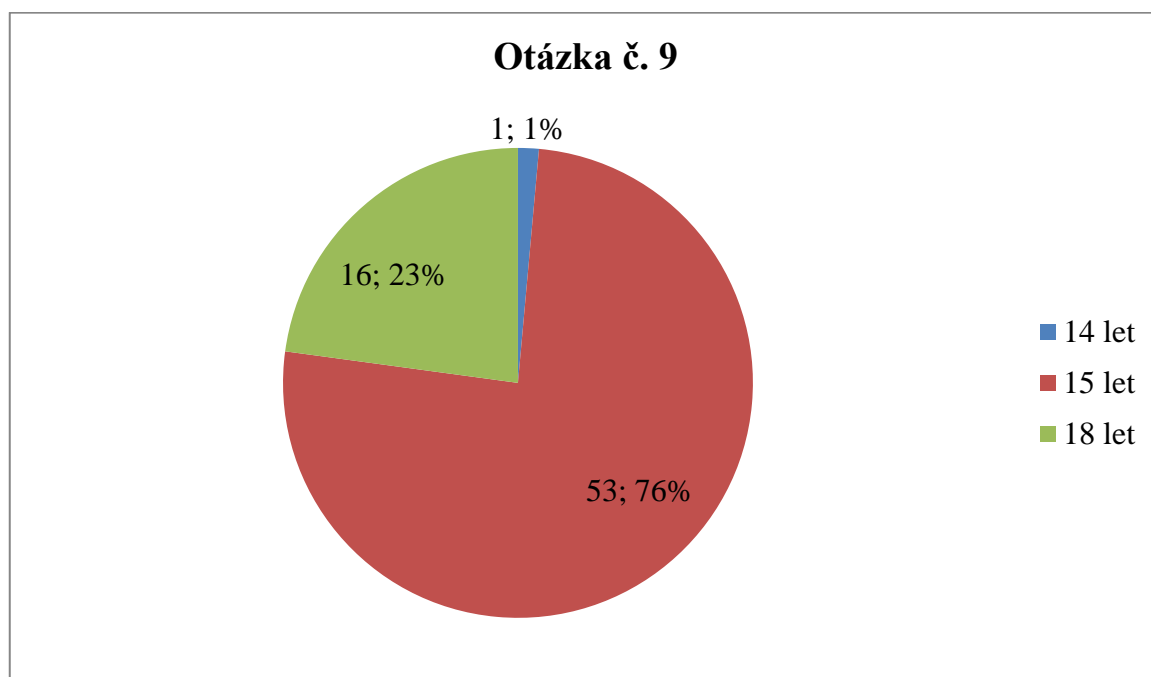
- a) 14 let
- b) 15 let
- c) 18 let

Tabulka 12

	respondentů	procent
14 let	1	1%
15 let	53	76%
18 let	16	23%
	Celkem: 70	Celkem: 100%

1x nezodpovězeno

Graf 12

Zdroj: Vlastní pracování

Z výše uvedeného grafu jasně vidíme, že nadpoloviční většina respondentů si je vědoma toho, že hranice trestní odpovědnosti se pohybuje na hranici 15- ti let, 16 jich

odpovědělo, že je to hranice 18-ti let a pouze jeden se domnívá, že je to hranice 14-ti let.

Jeden respondent otázku nezodpověděl.

Otázka č. 10

JE LEGÁLNÍ UŽÍVÁNÍ A UCHOVÁVÁNÍ DROG?

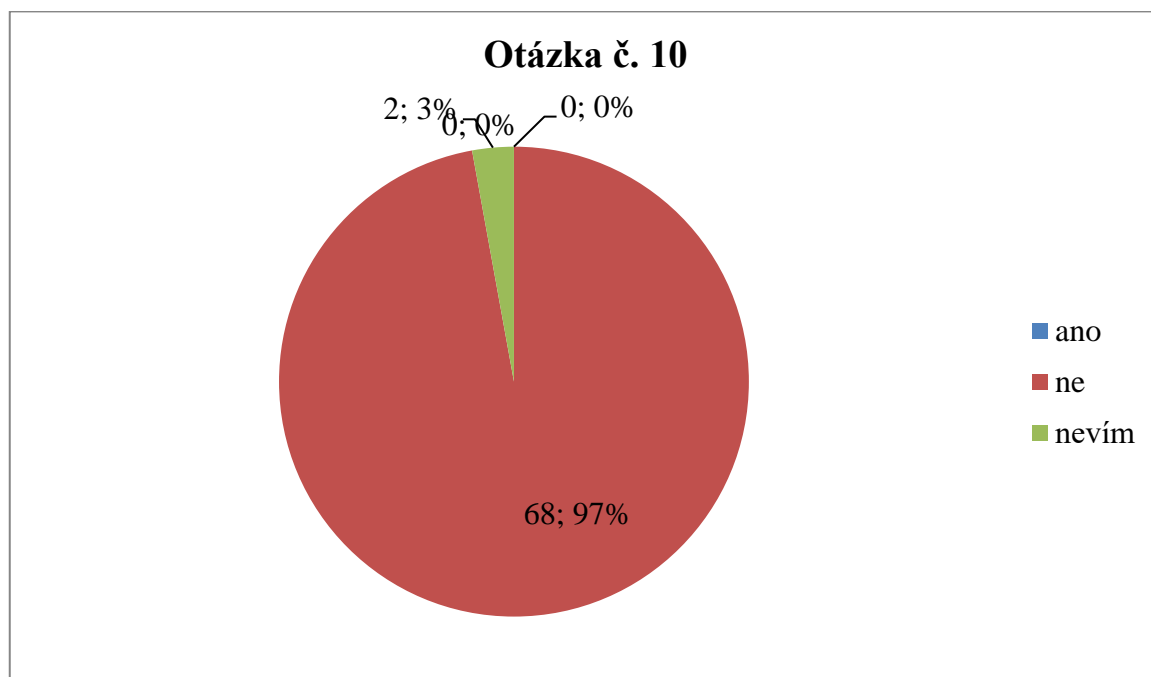
- a) ano
- b) ne
- c) nevím

Tabulka 13

	respondentů	procent
Ano	0	0%
Ne	68	97%
Nevím	2	3%
	Celkem: 70	Celkem: 100%

1x nezodpovězeno

Graf 13

Zdroj: Vlastní pracování

Z výsledného grafu otázky č. 10 vidíme, že většina dotazovaných si je vědoma nelegálního prodeje a užívání drog. Pouze 2 respondenti si nebyli jistí a odpověděli NEVÍM. Dle mého osobního názoru, je toto zjištění velmi uspokojivé a snad i povzbudivé.

Jeden respondent otázku nezodpověděl.

Otázka č. 11

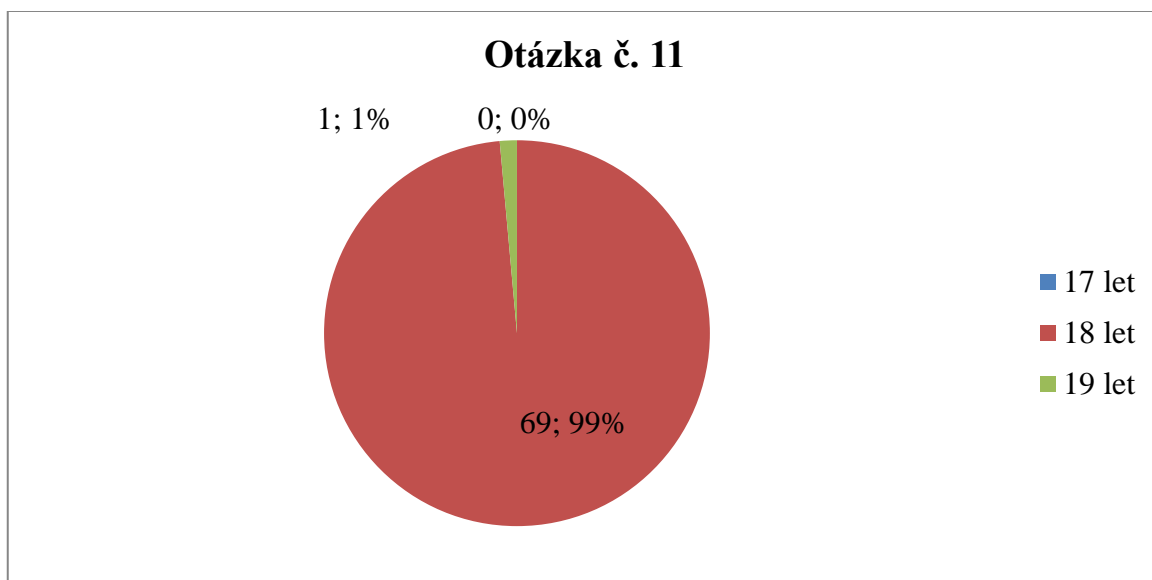
OD KOLIKA LET SE SMĚJÍ PODÁVAT ALKOHOLICKÉ A TABÁKOVÉ VÝROBKY?

- a) 17 let
- b) 18 let
- c) 19 let

Tabulka 14

	respondentů	procent
17 let	0	0%
18 let	69	99%
19 let	1	1%
	Celkem: 70	Celkem: 100%

1x nezodpovězeno

Graf 14

Zdroj: Vlastní pracování

Z výše uvedeného grafu je jasné, že většina respondentů zapojených do tohoto výzkumného šetření si je vědoma, že prodej a podávání alkoholických nápojů a tabákových výrobků je možné od 18-ti let. Jeden respondent si myslí, že věková hranice je 19 let.

Jeden neodpověděl na otázku.

Otázka č. 12

KTERÉ INSTITUCI BYS OZNÁMIL/A PROTIPRÁVNÍ ČINNOST ČI JEDNÁNÍ?

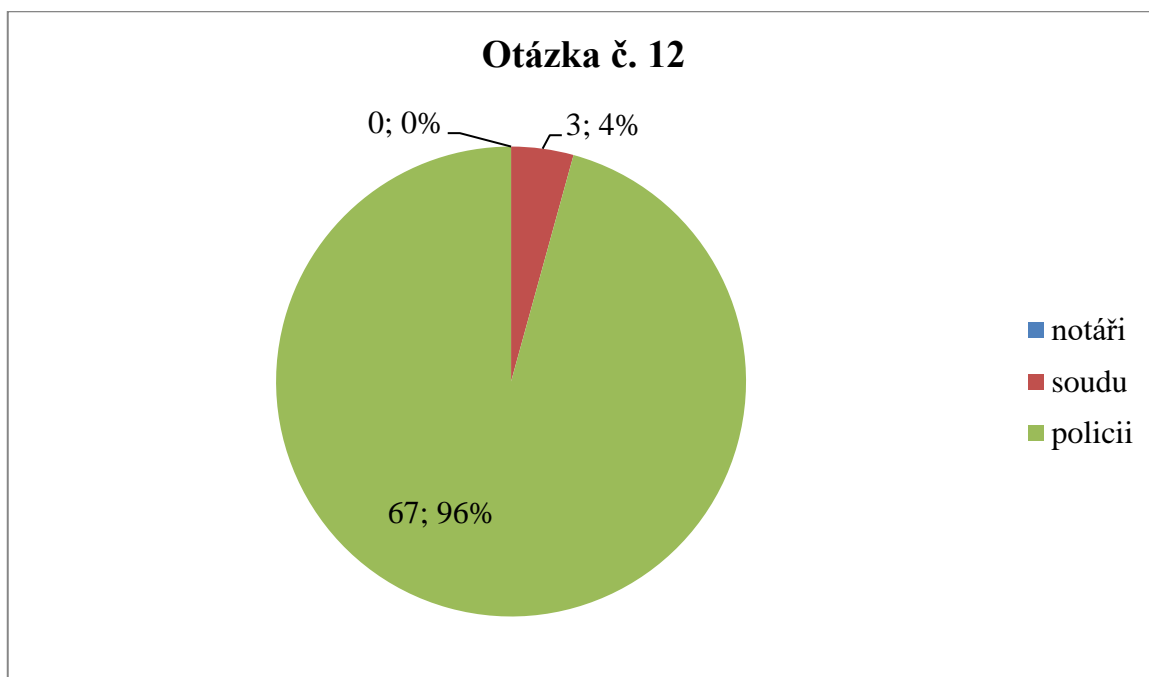
- a) notáři
- b) soudu
- c) policii

Tabulka 15

	respondentů	procent
Notáři	0	0%
Soudu	3	4%
Policii	67	96%
	Celkem: 70	Celkem: 100%

1x nezodpovězeno

Graf 15

Zdroj: Vlastní pracování

Z výsledku tohoto grafu je taktéž patrné, že většina respondentů si je vědoma, kam má v případě oznámení trestné činnosti, či jakéhokoliv protiprávního jednání volat, či kam ho oznámit – 96 % odpovědělo POLICII. Tři dotazovaní si myslí, že tou správnou institucí je SOUD.

Opět se jeden z respondentů nezapojil do této otázky.

Otázka č. 13

SETKAL/A JSI SE UŽ NĚKDY S AKTIVNÍM PRÁVEM, BYL/A JSI SOUČÁSTÍ NĚJAKÉHO PRÁVNÍHO POČÍNÁNÍ (NAPŘ. SOUDNÍ STÁNÍ, AJ.)

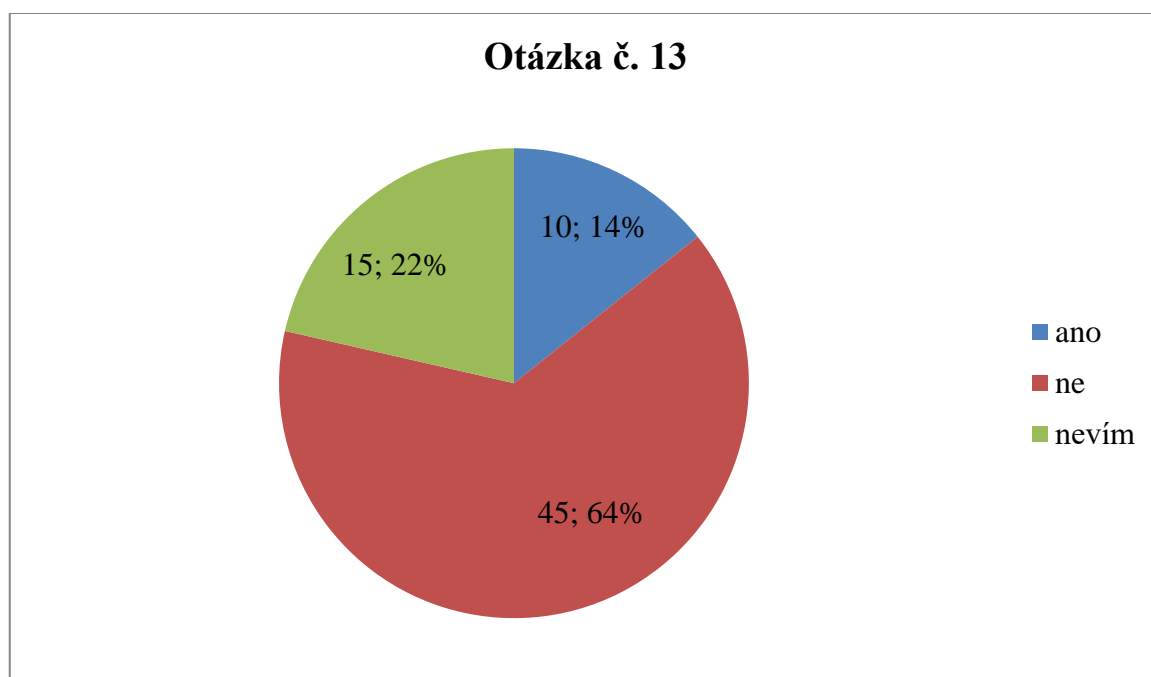
- a) ano
- b) ne
- c) nevím

Tabulka 16

	respondentů	procent
ano	10	14%
ne	45	64%
nevím	15	22%
	Celkem: 70	Celkem: 100%

1x nezodpovězeno

Graf 16

Zdroj: Vlastní pracování

Z přiloženého grafu vidíme, že 64% respondentů se ještě ve svém životě nesešlo s aktivním právem, naopak 14 % bylo účastníkem nějakého právního počínání a 22 % si není jistých, zda již nějaké právní počínání zažilo či ne.

Jedem respondent opět na otázku neodpověděl.

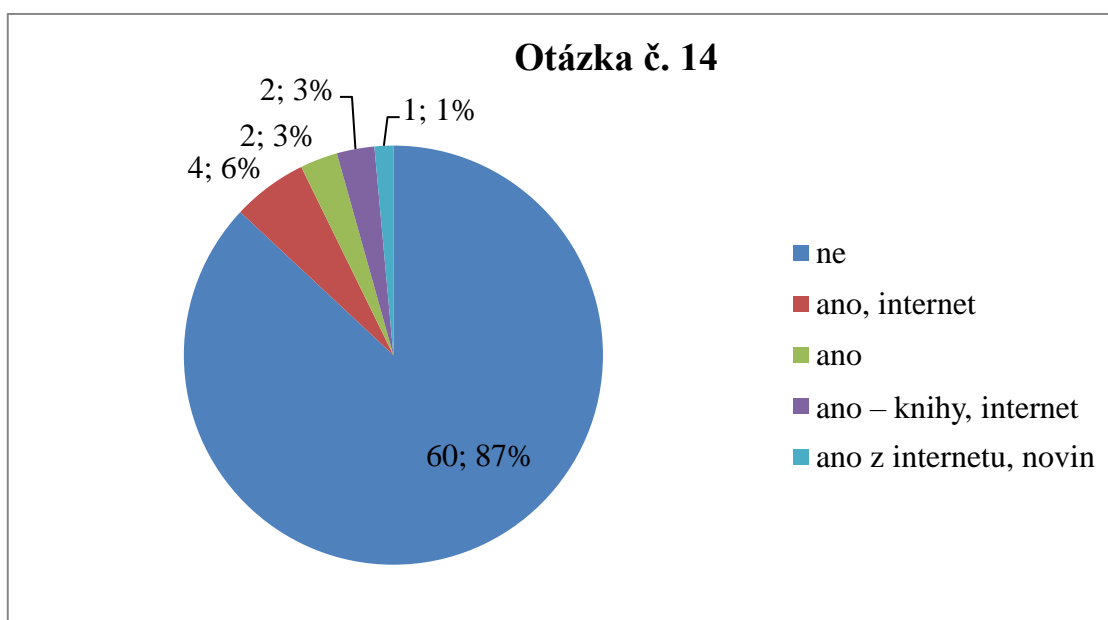
Otázka č. 14

ZAJÍMÁŠ SE O PRÁVO, ZJIŠŤUJEŠ SI INFORMACE? POKUD ANO, UVEĎ ODKUD.

Tabulka 17

	respondentů	procent
ne	60	87%
ano, internet	4	6%
ano	2	3%
ano – knihy, internet	2	3%
ano z internetu, novin	1	1%
	celkem:69	celkem:100%

2x nezodpovězeno

Graf 17

Zdroj: Vlastní pracování

Při vyhodnocování této otázky jsme došli k závěru, že většina žáků se aktivně o právo nezajímá. Objevují se však i tací, které právo zajímá a i ve volném čase se mu věnují, zjišťují si informace a chtějí být součástí právního dění. Nejčastěji informace o právu získávají z internetu a knih.

Dva respondenti na otázku neodpověděli.

Otázka č. 15

MYSLÍŠ, ŽE SE TI VE ŠKOLE DOSTÁVÁ DOSTATEK INFORMACÍ O PRÁVU?

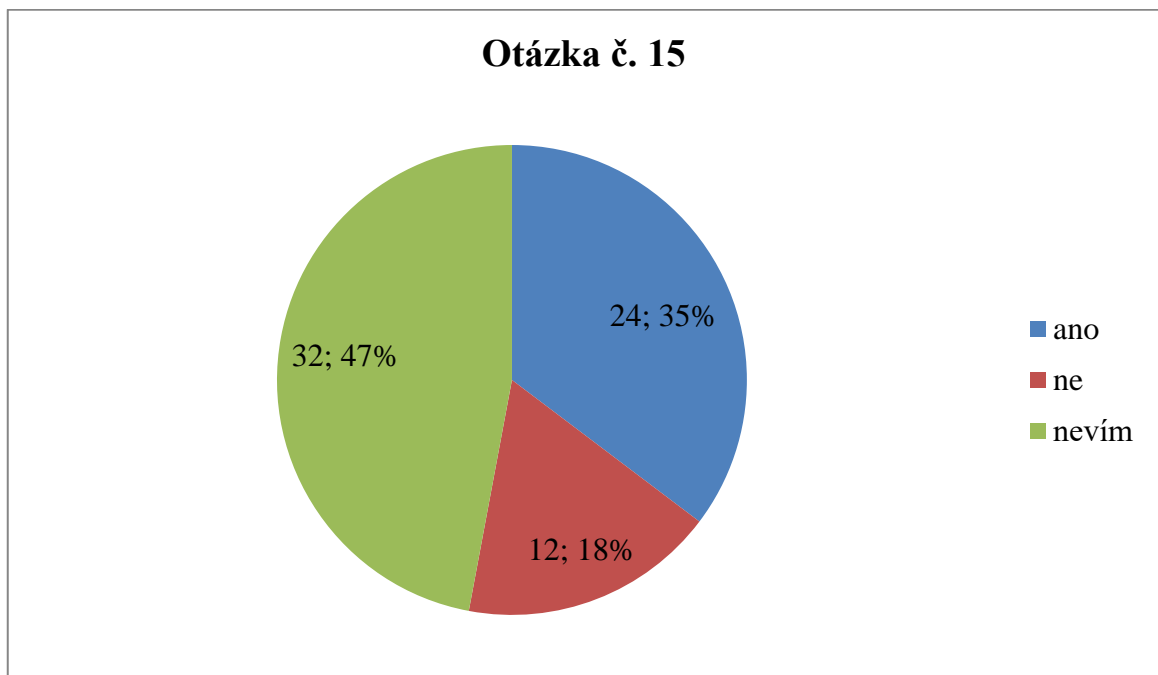
- a) ano
- b) ne
- c) nevím

Tabulka 18

	respondentů	procent
ano	24	35%
ne	12	18%
nevím	32	47%
	Celkem: 68	Celkem: 100%

3x nezodpovězeno

Graf 18

Zdroj: Vlastní pracování

Tato poslední otázka byla pro mě velice zajímavá, a to v tom, že se alespoň částečně dozvíme, jak žáci vnímají výuku ve škole, zda jim informace o právu, kterých se jim ve škole dostává, zdají dostačující či nikoliv. Z grafu vidíme, že 35 % si myslí, že ANO, informací je dostatek. 18% si myslí, že informací o právu je málo. Skoro polovina (47%) si není jistá.

Tři respondenti na tuto otázku neodpověděli.

3.10 Závěry

Cílem tohoto výzkumu bylo zjistit, na jaké úrovni je právní vědomí u žáků v devátých třídách základních škol. Pokusili jsme se také srovnat, zda se žákům dostává stejných informací na základních školách nacházejících se na vesnici a ve městě.

Po zpracování 71 vyplněných dotazníků (19 nevyplněných dotazníků) jsme zjistili, že by se všem žákům mělo dostávat stejných informací a měli by mít přibližně stejné povědomí o právu a to bez ohledu na to, zda se základní škola nachází na vesnici či ve městě. Zodpověděli jsme tak první dílčí otázku

Na druhou dílčí otázku můžeme odpovědět tak, že většina dětí ovládá základní informace o právu. Ověřit si to můžeme např. na odpovědích u otázky č. 4, 6 či 10 a dalších.

Odpověď na třetí dílčí otázku je lehce zarážející. Hranici trestní odpovědnosti (tj. 15 let) zná 76% respondentů, kteří vyplnili dotazník. Je zde jedno překvapivé číslo a to, že 18% těchto respondentů se domnívá, že hranici trestní odpovědnosti je věk 18- ti let. Můj osobní názor k této otázce je, že žáci si uvedenou hranici spletli s hranicí dovršení zletilosti. Ale je potřeba se na uvedené téma zaměřit a moji domněnku potvrdit či vyvrátit. To už by bylo téma pro další kvantitativní výzkum.

Čtvrtá dílčí otázka, zda vzdělání rodičů má vliv na úroveň právního vědomí u dětí. Z provedeného výzkumu vyplývá, že vzdělání rodičů nemá vliv na právní vědomí u žáků.

Nejvíce zajímavé, až dá se říct zarážející byly odpovědi na otázku č. 7, kde měli respondenti uvést některé své právo či napsat neznám. Celkem tuto otázku vyplnilo 67 respondentů a 30% z nich (tj. 20 respondentů) uvedlo, že nezná žádné své právo. Nabízí se tedy otázka, čím je toto způsobeno? Můj subjektivní názor na toto je, že se žáci na vyplňování dotazníku moc nesoustředili a nepřemýšleli nad daným zadáním. Dotazník byl žákům distribuován prostřednictvím emailu a internetu a to z důvodu hygienických opatření nastavených v naší zemi v souvislosti s koronavirovou krizí. A jelikož ho žáci ve většině případů vyplňovali v domácím prostředí, je tedy pravděpodobné, že se jim nechtělo soustředit a přemýšlet nad možnostmi, které by uvedli. Pokud tomu tak skutečně bylo (to se můžeme pouze domnívat) nabízí se další otázka, jak to změnit? Jak přimět žáky, aby věnovali pozornost zadaným úkolům i doma a nejen ve škole? Dle mého názoru tomu můžeme pomoci tak, že budou učitelé klást větší důraz na kontrolu

zadaných domácích úloh a budou tyto úlohy klasifikovat stejně jako by se jednalo o práci ve vyučovací hodině ve škole. Toto můžeme považovat za odpověď na pátou dílčí otázku. Znájí děti svá práva a dokážou některé z nich uvést?

Poslední a myslím, že neméně zajímavou otázkou je, odkud děti čerpají informace o právu. Dozvídáme se, že nejčastějším zdrojem je internet, což si myslím není v dnešní moderní době žádným velkým překvapením. Internet je nejrychlejší a nejjednodušším prostředkem pro získávání informací.

III Závěr

Cílem této bakalářské práce bylo zmapování právního vědomí u žáků devátých tříd základních škol a zda na toto vědomí má nějaký vliv umístění školy – vesnice či město.

Závěrem můžeme říci, že právní vědomí žáků je na všech školách přibližně stejné. Nezáleží na umístění školy. Určitě je to výsledek rámcových vzdělávacích programů, které jsou stejné pro všechny školy bez rozdílu. Nemůže již tedy dojít k nějakým velkým rozdílům ve vědomostech, jako se tomu mohlo dít v dobách před nástupem rámcových vzdělávacích plánů. Dle mého osobního názoru jsou tyto plány dobrým počinem v oblasti vzdělávání. Díky nim se dle mě podařilo sjednotit obsah toho, co by se děti ve škole měly naučit a nemůže již tedy dojít k tomu, že když se např. nějaké dítě přestěhuje z vesnice do města a změni školu, tak bude ve výuce pozadu či napřed.

Stále je však důležité na žáky působit a vštěpovat jim nové a nové poznatky a informace z právní oblasti. Právo se v dnešní moderní době stává čím dál více skloňovaným pojmem a je tedy nutné, aby ho všichni dobře ovládali a orientovali se alespoň v základních právech a povinnostech. Nebude tak docházet k masivnímu nárůstu protiprávních činů a snad i neplnění povinností. Zkrátka každý člověk si musí uvědomit, že za porušení práv mohou následovat sankce.

Právo a právní povědomí je potřeba intenzivně začleňovat do vzdělávacího procesu a reagovat na vzniklé podněty z okolí. Jako příklad uvedu vzniklou epidemiologickou situaci, kdy jsme všichni byli postaveni do úplně neznámé situace, která nemá v novodobých dějinách žádnou podobnost. Děti a tím pádem i jejich rodiče se museli adaptovat na distanční výuku a vlastně také na povinnost se vzdělávat na dálku prostřednictvím připojení přes internet. Tato nová zkušenost se promítne do jejich životů, a proto je důležité, aby pedagogové v maximální míře seznamovali žáky s novými právy a také povinnostmi a tím jim pomohli v této nelehké situaci zvládnout přehled v právní oblasti.

Z uvedeného výzkumu je patrné, že většina žáků je seznámena a také si je vědoma svých práv a povinností. Někteří si nejsou úplně jisti, ale i s tím se dá pracovat a díky výuce seznamovat žáky s děním okolo nás, na něž se vážou vlastně i tato naše práva a povinnosti.

Seznam použité literatury:

HARVÁNEK, Jaromír. *Právní teorie*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2013. Monografie (Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk). ISBN 978-80-7380-458-9.

HRUŠÁKOVÁ, Milana. *Dítě, rodina, stát: (úvahy nad právním postavením dítěte)*. Brno: Masarykova univerzita, 1993. ISBN 80-210-0694-3.

KOVAŘÍK, Jiří. *Dětská práva, právní povědomí, participace dětí a sociální služby*. České Budějovice: Jihočeská univerzita, 2001. ISBN 80-7040-531-7.

KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Vyd. 1., 3. dot. Praha: C. H. Beck, 1995. Beckovy právnické učebnice. ISBN 80-7179-028-1.

VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Právní vědomí v teoreticko-empirickém pohledu*. Brno: Masarykova univerzita, 2015. ISBN 978-80-210-7783-6.

VEČEŘA, Miloš a Martina URBANOVÁ. *Sociologie práva*. 2., upr. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. ISBN 978-80-7380-321-6.

ZOUBEK, Vladimír. *Teorie státu a práva*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2006. ISBN 80-7251-233-1.

PRŮCHA, Jan, Eliška WALTEROVÁ a Jiří MAREŠ. *Pedagogický slovník*. 4., aktualiz. vyd. [i. e. Vyd. 5.]. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-416-8.

SCHELLE, Karel, ed. *Výchova k právu: sborník z vědecké konference : Brno, 24. května 1994*. Brno: Masarykova univerzita, 1994. Právnické sešity. ISBN 80-210-1050-9.

CHRÁSKA, Miroslav. *Úvod do výzkumu v pedagogice*. 2. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2006. ISBN 80-244-1367-1.

Pedagogická fakulta UP [online] Copyright © [cit. 01.07.2021]. Dostupné z: https://www.pdf.upol.cz/fileadmin/userdata/PdF/katedry/kps/Jak_psat_zaverecnou_praci_Pugnerova_final_1_1.pdf

Šetření dotazníkové - Sociologická encyklopedie. [online]. Dostupné z:
https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/%C5%A0et%C5%99en%C3%AD_dotazn%C3%ADkov%C3%A9

Seznam zkratek:

tzn. - to znamená

tzv. – tak zvané

atd. - a tak dále

např. - na příklad

aj. - a jiné/á

č. - číslo

Seznam příloh:

Příloha č. 1: metodický list

Příloha č. 2: žádost pro ředitele základních škol

Příloha č. 3: dotazník pro žáky základní školy – 9. Třídy

Příloha č.4: vložená příloha - disk CD ROM obsahující bakalářskou práci

Příloha č. 1: metodický list

Dobrý den milí žáci a milé žákyně,

jmenuji se Iveta Vykydalová. Studuji 3. ročník oboru Vychovatelství na Univerzitě Palackého v Olomouci. V současné době zpracovávám bakalářskou práci na téma Úroveň právního vědomí u žáků na základních školách (resp. u žáků 9. tříd základních škol). Součástí mé práce je i kvantitativní výzkum (tj. dotazník). Tímto Vás prosím o jeho vyplnění. Výsledky tohoto dotazníku pomohou ke zjištění, jak jsou na tom žáci s úrovní právního vědomí na školách nacházejících se na vesnici a ve městě, zda se všem dostává stejných informací.

Příloha č. 2:

Vzhledem k nastalé situaci, kdy na celém území české republiky panovala přísná hygienická opatření v rámci koronavirové krize a s tím spojená omezení či dobrovolná školní docházka, probíhala komunikace s řediteli škol prostřednictvím emailové korespondence.

ŽÁDOST

Dobrý den,

jmenuji se Iveta Vykydalová. Studuji 3. ročník oboru Vychovatelství na Univerzitě Palackého v Olomouci. V současné době zpracovávám bakalářskou práci na téma Úroveň právního vědomí u žáků na základních školách (resp. u žáků 9. tříd základních škol). Součástí mé práce je i kvantitativní výzkum (tj. dotazník). Bylo by prosím možné rozdat tyto dotazníky mezi žáky vaší školy? Distribuce dotazníků by se konala v měsíci březnu.

Děkuji a přeji pěkný den,
Iveta Vykydalová
Ješov 49, 78 24 Slavětín

Příloha č. 3: dotazník

Dotazník

K výzkumu právního vědomí u dětí na základních školách na vesnici a ve městě

anonymní

Škola: město vesnice chlapec dívka

1. **Vzdělání rodičů:** MATKA: Základní
 Vyučen
 Vyučen s maturitou
 Úplné středoškolské
 Vyšší odborné
 Vysokoškolské

- OTEC: Základní
 Vyučen
 Vyučen s maturitou
 Úplné středoškolské
 Vyšší odborné
 Vysokoškolské

2. **Mají mít děti svá práva?**

Ano Ne Nevím

3. **Mají děti svá práva?**

Ano Ne Nevím

4. **Kdo všechno má práva?**

Pouze děti děti i dospělí pouze dospělí

5. **Mají děti povinnosti?**

Ano Ne Nevím

6. Kde končí tvoje práva?

- Má práva nekončí nikde.
- Má práva končí tam, kde končí práva druhého člověka.
- Má práva končí tam, kde začínají práva druhého člověka

7. Znáš některé své právo? Uveď příklad či napiš neznám.

8. Znáš nějakou svoji povinnost? Uveď příklad či napiš neznám.

9. Od kolika let je člověk trestně odpovědný za své činy (hranice trestní odpovědnosti)?

- 14 let 15 let 18 let

10. Je legální užívání a uchovávání drog?

- Ano Ne Nevím

11. Od kolika let se smějí podávat alkoholické a tabákové výrobky?

- 17 let 18 let 19 let

12. Které instituci bys oznámil protiprávní činnost či jednání?

- notáři soudu policii

13. Setkal jsi se už někdy s aktivním právem, byl si součástí nějakého právního počínání? (např. soudní stání, aj.)

- Ano Ne Nevím

14. Zajímáš se o právo, zjišťuješ si informace?

Ne

Ano.

Odkud: _____

15. Myslíš, že se ti ve škole dostává dostatek informací o právu?

Ano Ne Nevím

ANOTACE

Jméno a příjmení:	Iveta Vykydalová
Katedra:	Ústav pedagogiky a sociálních studií
Vedoucí práce:	JUDr. Zdenka Nováková, Ph.D.
Rok obhajoby:	2021

Název práce:	Právní vědomí u žáků na základních školách.
Název v angličtině:	Legal Awareness of Pupils at Primary Schools
Anotace práce:	<p>Hlavním cílem této bakalářské práce bude nastínění stavu právního vědomí u žáků na základních školách na vesnici a ve městě. Na vesnici se většinou se jedná o menší základní školy, kde každý rok bojují o to, aby splnili mezní limit žáků přijatých ke vzdělávání a škola tak zůstala v provozu. Budeme také poukazovat na nutnost prohlubování právního vědomí u žáků a snažit se naplnit či vyvrátit hypotézu, že děti na vesnických a městských základních školách jsou dostatečně informovány o svých právech a povinnostech. Další, co nás bude zajímat je to, zda děti znají základní právní předpisy České republiky a řídí se dle nich.</p> <p>Dílčím cílem bude seznámení se s odbornými prameny a literaturou, která se daným tématem zabývá. Dále to bude sběr dat na vybraných vesnických základních školách, statistické zpracování dat, jejich vyhodnocení a provedení analýzy.</p>
Klíčová slova:	Právo, právní vědomí, práva, povinnosti, výchova.

Anotace v angličtině:	The main aim of this thesis is to describe the legal awareness of pupils at primary schools in the village and in the city. Most of said primary schools are village based, therefore often small and in need of more pupils to prevent from closing. This thesis is also highlighting the need of deepening the legal awareness of pupils as well as attempting to prove or disprove the hypothesis saying that pupils at schools based in villages and city are adequately informed about their rights and duties. The thesis is also exploring if the pupils are educated in the legal regulations of the Czech Republic and if they act accordingly. The component objectives are: researching the topic-related literature and sources, data collection at the targeted primary schools, its statistic processing, evaluation and analysis.
Klíčová slova v angličtině:	Law, legal consciousness, rights, duties, education.
Přílohy vázané v práci:	
Rozsah práce:	